

STEVEN
ERIKSON

DŮM
MRTVÝCH

Druhý příběh
z MALAZSKÉ KNIHY PADLÝCH
Přeložila Dana Krejčová
PLANETA9

DŮM MRTVÝCH

DRUHÝ PŘÍBĚH
Z MALAZSKÉ KNIHY PADLÝCH

Tento román věnuji dvěma pánům:

DAVIDU THOMASOVI JR.,
který mě přivítal v Anglii a představil jistému agentovi,

a

PATRICKU WALSHOVI,
agentovi, jemuž mě představil.

Během let jste mi hodně věřili a za to vám děkuji.

STEVEN
ERIKSON

DŮM
MRTVÝCH

DRUHÝ PŘÍBĚH
Z MALAZSKÉ KNIHY PADLÝCH

PRAHA 2023

Deadhouse Gates

Copyright © Steven Erikson, 2000

First published as Deadhouse Gates in English by Transworld.

Transworld is part of the Penguin Random House group of companies.

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2023

Translation © Dana Krejčová, revize překladu 2023

ISBN 978-80-88321-72-9

OBSAH

Osoby		11
Mapy		16
Prolog		25
Kniha první	Raraku	39
Kniha druhá	Smršť	177
Kniha třetí	Psí řetěz	359
Kniha čtvrtá	Brána Domu mrtvých	503
Epilog		769
Slovníček		773
Doslov		783
Poděkování		791

OSOBY

NA STEZCE RUKOU

Icarium: jaghutský míšenec a tulák

Mappo: jeho trellský společník

Iskaral Pust: velekněz stínu

Ryllandaras: Bílý šakal, d'ivers

Messremb: převtělenec

Gryllen: d'ivers

Mogora: d'ivers, žena

MALAŽANÉ

Felisín: nejmladší dcera z rodu Paranů

Heborik Lehkorkuký: historik ve vyhnanství a bývalý Fenerův kněz

Baudín: společník Felisín a Heborika

Šumař: 9. oddíl, Paliči mostů

Kvítko: návštěvník z Darúdzistánu

Apsalar: 9. oddíl, Paliči mostů

Kalam: kaprál 9. oddílu, Paliči mostů

Kalouš: císařský historik

Kulp: kádrový mág, 7. armáda

Mallik Rel: hlavní rádce sedmiměstské vrchní pěsti

Sawark: velitel stráží v otataralovém dole, Lebeň

Pella: voják v Lebeni

Pormqual: sedmiměstská vrchní pěst, v Arenu

Blistig: velitel arenské gardy

Kabrňák: velitel Spáru
Klíd: kapitán, Sialští mariňáci
Chenned: kapitán, 7. armáda
Sulmar: kapitán, 7. armáda
List: kaprál, 7. armáda
Sekáč: sapér
Packal: sapér, žena
Gesler: kaprál, pobřežní stráž
Bouřňák: voják, pobřežní stráž
Pravda: rekrut, pobřežní stráž
Očko: lučištník
Perel: Spár
kapitán Keneb: uprchlík
Selv: Kenebova manželka
Mínala: Selvina sestra
Kesen: prvorozený syn Keneba a Selv
Vaneb: druhorozený syn Keneba a Selv
kapitán: majitel a velitel obchodního plavidla *Špunt*
Křivák: záchlumský kravácký pes
Kulička: hengeský palácový psík

ZÁCHLUMČANÉ

Coltain: pěst, 7. armáda
Temul: mladý kopiník
Sormo E'nath: zaklínač
Nil: zaklínač
Nether: zaklínačka
Bult: zkušený velitel a Coltainův strýc

RUDÉ ČEPELE

Baria Setral (Dosin Pali)
Mesker Setral: jeho bratr (Dosin Pali)
Tene Baralta (Erlitan)

Aralt Arpat (Erlitan)
Lostara Yil (Erlitan)

ŠLECHTICI Z PSÍHO ŘETĚZU (MALAZŠTÍ)

Nethpara
Lenestro
Pullyk Alar
Tumlit

STOUPENCI APOKALYPSY

ša'ik: vůdkyně povstání
Leoman: kapitán, stoupenec Apokalypsy na Raraku
Toblakai: osobní strážce a válečník, stoupenec Apokalypsy
na Raraku
Febryl: starší rádce ša'ik, stoupenec Apokalypsy na Raraku
Korbolo Dom: odpadlá pěst, velitel pouštního vojska
Kamist Reloe: velelák pouštního vojska
L'orik: mág, stoupenec Apokalypsy na Raraku
Bidithal: mág, stoupenec Apokalypsy na Raraku
Mebra: špeh v Erlitanu

OSTATNÍ

Salk Elan: poutník na mořích
Šán: ohař stínu, fena
Geryk: ohař stínu
Slepucha: ohař stínu, fena
Baran: ohař stínu
Křížák: ohař stínu
Moby: familiár
Hentos Ilm: t'lanimasský kostěj
Legana Brede: T'lan Imass
Olar Ethil: t'lanimasská kostějka

Kimlok: tannoský poutník duší

Beneth: zločinecký boss

Irp: malý služebník

Ruddy: stejně malý služebník

Apt: aptorianská démonka

Panek: dítě

Karpolan Demesand: kupec

Bula: hostinská

Kotilion: bůh a patron asasínů

Stínupán: vládce dómu stínu

Rellok: sluha

DŮM MRTVÝCH

PROLOG

Co jako rozmazanou skvrnu na obzoru zříš,
co bys nemohl zakrýt
zdviženou dlaní?

Paliči mostů
Toc Mladší

1163. rok spánku Ohnice
9. rok vlády císařovny Laseen
Rok čistky

D O SOUDNÉHO KRuhu se přišoural z Třídy duší jako znetvořená masa much. Po těle mu bezduše bloudila menší hejna, černá a lesklá. Kypící chuchvalce občas odpadly, a když dopadly na dlažbu, rozletěly se na všechny strany.

Blížil se konec Žízlivé hodiny. Na jejím sklonku klopytál kněz, slepý, hluchý a němý. Na počest svého boha se dnes služebník mistra Kápě, pána smrti, připojil ke svým společníkům. Svlékli se donaha a natřeli krví popravených vrahů, krví uchovávanou v obrovských amforách lemujících stěny chrámové lodi. Bratři pak vyšli v průvodu do ulic Unty, aby přivítali přízraky svého boha a připojili se ke smrtelnému tanci označujícím poslední den období hniloby.

Strážní v Kruhu se rozestoupili, aby kněze nechali projít, a pak couvli ještě dál před bzučícím mračnem, jež se za ním táhlo. Obloha nad Untou byla stále spíš šedá než modrá, jak se mouchy, které se za úsvitu snesly na hlavní město Malazské říše, nyní vznesly a pomalu

letěly nad zálivem ke slaniskům a potopeným ostrovům za útesem. S obdobím hniloby přicházel mor a toto období za posledních deset let nastalo třikrát, což bylo neslýchané.

V Kruhu to stále bzučelo, vzduchem jako by poletovala černá zrnka. Někde ve městě zakňučel pes na pokraji smrti, dosud živý, ale v posledním tažení. Opuštěná mula, která ležela zhroutená u kašny uprostřed Kruhu, stále ještě chabě kopala. Do zvířete lezly všemi tělesnými otvory mouchy a bylo nafouklé plyny. Muly bývají umíněné, i tahle odmítla zcepenět už více než hodinu. Když kněz poslepu klopytál kolem, mouchy se jako závoj zvedly z muly a připojily se k těm, které halily jeho tělo.

Felisín, čekající s ostatními, bylo jasné, že kněz mistra Kápě míří přímo k ní. Měl deset tisíc očí, ale ona si byla jistá, že se všechny upírají na ni. Ovšem ani tato hrůza nenarušila otupělost, která na ní ležela jako dusivá pokrývka. Cítila děs, ale skutečný strach neprožívala, spíš jen vzpomínku na něj.

Na první období hniloby, které prožila, si vzpomínala jen matně, zato na druhé měla jasné vzpomínky. Zhruba před třemi lety tento den pozorovala z bezpečí rodinného sídla, z pevného domu se zavřenými a látkou utěsněnými okenicemi, kde za dveřmi stála ohřívadla a kolem vysokých, skleněnými střepy lemovaných zdí nádvoří se vlnil ostrý kouř z istaarlového listí. Poslední den období a Žíznivá hodina pro ni byly časem hnusu, protivné a nepříjemné, ale nic víc. Tehdy příliš nemyslela na nesčetné žebráky a toulavá zvířata bez příštěší, dokonce ani na chudší obyvatele města, které v následujících dnech nahnali do uklízacích čt.

Totéž město, ale jiný svět.

Felisín uvažovala, jestli strážce kněze nezadrží, když se přiblížil k obětem čistky. Spolu s ostatními v řadě teď byla světcem císařovny – zodpovědnost za ně měla Laseen – a kněžovy kroky bylo možné považovat za slepé a náhodné, vedené shodou okolností, nikoliv záměrem, třebaže Felisín věděla, že je tomu naopak. Zastaví ho gardisté v okřídlených přilbicích a vyvedou ho bezpečně z Kruhu?

„Myslím, že ne,“ řekl muž dřepící napravo od ní. V přivřených očích, hluboko zapadlých v důlcích, se mu blýsklo něco, co snad mohlo být pobavení. „Všiml jsem si, jak přebíháš pohledem od gardistů ke knězi a zase zpátky.“

Zamlklý hromotluk nalevo od ní pomalu vstal a natáhl řetěz. Felisín sebou cukla, když se jí okov zaryl do masa, jak muž zkřížil paže na nahé, zjizvené hrudi. Na blížícího se kněze se zamračil, ale nic víc.

„Co ode mě chce?“ zeptala se Felisín šeptem. „Co jsem udělala, že jsem si vysloužila pozornost kněze mistra Kápě?“

Dřepící muž se na patách zaklonil a nastavil hlavu odpolednímu slunci. „Královno snů, slyším z těch plných, sladkých rtů sebestředné mládí? Nebo je to jenom obvyklý postoj urozené krve, kolem níž se točí celý vesmír? Odpověz, prosím, přelétavá královno!“

Felisín se zamračila. „Cítila jsem se lépe, když jsem si myslela, že spíš – nebo že jsi umřel.“

„Mrtví nedřepí, holka, ti leží. Kněz mistra Kápě nepřichází pro tebe, nýbrž pro mě.“

Tehdy se k němu otočila, až řetěz zachřestil. Vypadal spíš jako vysušená ropucha než jako člověk. Hlavu měl holou a tvář pokrytou pavučinou tetování, drobné, černé, hranaté značky ukryté ve vzoru, který mu pokrýval kůži jako svráštělý rukopis. Na sobě měl jen vyrudlou, rozedranou bederní roušku. Lezly po něm mouchy, nechtěly ho opustit a tančily dál – ale ne na bezútešnou hudbu mistra Kápě, jak si uvědomila Felisín. Muž byl potetovaný celý – kančí hlava překrývala jeho vlastní, složité bludiště křivek, kudrnatá srst se mu vinula po pažích a pokrývala i nahá stehna a lýtka a v kůži na nohou měl dokonale vyvedené kančí paznehty. Felisín byla dosud příliš ponořená do sebe, příliš otupělá šokem, aby věnovala pozornost svým společníkům na řetěze: tento muž byl knězem Fenera, kance léta, a mouchy to zřejmě věděly, pochopily natolik jeho úděl, že změnily svůj šílený pohyb. Felisín se s morbidním zaujetím dívala, jak se mu shromažďují na pahýlech, jimiž mu končila zápěstí, ale stará vazivová tkáň byla jediným místem na jeho těle, které nepatřilo Fenerovi, a cestičky, jimiž se přízraky k pahýlům dostávaly, se nedotkly jediné tetované linky. Mouchy tančily svůj tanec vyhýbavě – nicméně to byly stále dychtivé tanečnice.

Fenerův kněz byl poslední v řadě a okovy měl upevněné kolem kotníků, všichni ostatní měli úzké železné náramky kolem zápěstí. Nohy mu zvlhly krví a kolem nich bzučely mouchy, ale nepřistávaly. Felisín si všimla, jak otevřel oči, když se mu kdosi postavil do světla.

Dorazil kněz mistra Kápě. Řetěz se pohnul, když se muž po Felisínině levici odtáhl, jak nejdál to šlo. Zeď za ní byla rozpálená, kachle – s namalovanými výjevy císařských slavností – byly přes tenkou látku otrocké haleny kluzké. Felisín hleděla na mouchami obklopeného muže, jenž mlčky stál před dřepícím Fenerovým knězem. Neviděla z něj ani kousek těla, nic z muže samotného – mouchy ho zabraly celého a on pod nimi žil v temnotě, kde se ho nemohlo dotknout ani horko. Mračno kolem něj se roztáhlo a Felisín couvla, když jí na nohou přistály studené hmyzí nožičky a šplhaly nahoru – přitáhla si okraj haleny k tělu a pevně stiskla stehna.

Fenerův kněz promluvil a nevesele se přitom usmíval. „Žízňivá hodina dávno minula, akolyto. Vrať se zpět do svého chrámu.“

Služebník mistra Kápě neodpověděl, ale bzučení se změnilo, až hudba křídel vibrovala Felisín v kostech.

Kněz přimhouřil oči a změnil tón. „Aha, no dobře. Kdysi jsem byl opravdu Fenerovým služebníkem, ale už ne, už celé roky ne – Fenerův dotek však z mé kůže smýt nejde. Přesto se zdá, že ačkoliv kanec léta mě nechová zrovna v lásce, tebe má rád ještě méně.“

Felisín se zachvěla, jak bzučení much náhle vytvořilo slova, kterým rozuměla. „*Tajemství... k ukázání... hned...*“

„Tak do toho,“ zavrčel bývalý služebník Fenera, „ukaz mi to.“

V té chvíli snad konal Fener, rozružený bůh se ohnal – Felisín si tu chvíli bude pamatovat a často na ni bude myslet – anebo to tajemství byla nějaká pořouchlost nesmrtelných, žert, který nedokázala pochopit, ale v té chvíli stoupající vlna hrůzy prolomila její otupělost, jak se mouchy rozletěly na všechny strany, a pod nimi se objevilo... nic.

Bývalý Fenerův kněz sebou trhl, jako by dostal políček. Půl tuctu stráží v Kruhu vykřiklo, ten zvuk jim sám vyletěl z hrdla. Řetězy se napjaly, jak ostatní v řadě vyskakovali, jako by chtěli uprchnout. Železné kruhy zasazené do zdi zaskřípaly, ale vydržely, stejně jako řetězy. Strážní přiběhli a vězni se zase pokorně stáhli.

„Tak tohle,“ zamumlal roztrěseně tetovaný, „bylo nemístné.“

Uběhla hodina; hodina, kdy se záhada, šok a hrůza z kněze mistra Kápě zanořily hluboko do Felisínina nitra, kde se z nich stala jen další vrstva, nikoliv poslední v té nekonečné noční můře. Akolyta mistra

Kápě... který tam nebyl. Bzučení křídélek vytvářející slova. *Byl to snad sám mistr Kápě? Sestoupil snad pán smrti mezi smrtelníky? A proč se zastavil před bývalým knězem Fenera – co se skrývalo za tímto zjevením?*

Otázky se ale pomalu vytratily, vrátila se otupělost, stejně jako chladné zoufalství. Císařovna provedla čistku šlechty a po zkráceném obvinění a usvědčení ze zrady, po němž skončili v řetězech, zbavila domy a rody jejich majetku. Bývalý kněz po její pravici ani drsný hromotluk se všemi znaky obyčejného zločince nalevo si očividně nemohli činit nároky na urozenou krev.

Tiše se zasmála, čímž oba muže překvapila.

„Takže jsi odhalila tajemství mistra Kápě, holka?“ zeptal se bývalý kněz.

„Ne.“

„Co tě tedy tak pobavilo?“

Potřásla hlavou. *Čekala jsem, že se dostanu do dobré společnosti, co je to za zvrácenou myšlenku? Tady to máš, právě ten postoj, který rolníci touží rozrhat na kusy, právě to palivo, k němuž císařovna přiložila plamen –*

„Dítě!“

Ten hlas patřil staré ženě, byl stále povýšený, ale s nádechem zoufalé touhy. Felisín na chvíli zavřela oči, pak se narovнала a zadívala se na hubenou stařenu stojící za rváčem. Žena na sobě měla noční košili, potrhanou a zašpiněnou. *Urozenou krví, ničím míň.* „Urozená paní Gaesen.“

Stará paní natáhla třesoucí se ruku. „Ano! Žena urozeného pána Hilraka! Jsem urozená paní Gaesen...“ Znělo to, jako by zapomněla, kdo je, a teď se zamračila, vrásčitou tvář pokrytou popraskanou vrstvou líčidla, a upřela na Felisín zarudlé oči. „Já tě znám,“ zasyčela. „Rod Paranů. Nejmladší dcera. Felisín!“

Felisín zamrazilo. Odvrátila se a upřela zrak přímo před sebe na Kruh, kde se strážní opírali o píky, podávali si čutory s pivem a odháněli poslední mouchy. Dorazila kára pro mrtvou mulu. Slezli z ní čtyři upopelení muži s provazy a háky. Za zdmi kolem Kruhu se zvedaly malované věže a kupole Unty. Toužila po stinných ulicích mezi nimi, toužila po rozmazleném životě, jež vedla ještě před týdnem, jak na ni Sebry štekal příkré rozkazy, když projížděla svou oblíbenou klisnu. A ona při ostré obrátce vzhledla a uviděla řadu olověnců se zeleným listím oddělující jízdárnu od rodinných vinic.

Hromotluk vedle ní zabručel. „Pro nohy mistra Kápě, ta čubka má ještě smysl pro humor.“

Která čubka? říkala si Felisín, ale podařilo se jí tvářit se dál vyrovnaně, přestože již přišla o útěchu svých vzpomínek.

Bývalý kněz se zavrtěl. „Sesterská hádka, co?“ Zarazil se a suše dodal: „Zřejmě zašla trochu daleko.“

Hromotluk znovu zabručel a předklonil se, až jeho stín dopadl na Felisín. „Kněz zbavenej kutny, co? To se císařovně nepodobá, že by nějakému chrámu prokazovala laskavosti.“

„To taky neudělala. Já o svou zbožnost přišel už dávno. Císařovna by byla určitě raději, kdybych byl zůstal v klášteře.“

„Jako by jí na tom záleželo,“ ohrnul nos rváč a znovu se narovnal.

„Musíš s ní promluvit, Felisín!“ vyhrkla urozená paní Gaesen. „Poprosit ji! Mám bohaté přátele –“

Hromotluk se uchechtl. „O kus dál v řadě, babo, tam najdeš své bohatý přátele!“

Felisín jen potřásla hlavou. *Promluvit s ní, už je to pár měsíců. Nemluvila jsem s ní, ani když zemřel otec.*

Rozhostilo se ticho, táhlo se dál a blížilo se tichu před touto výměnou názorů, ale pak si bývalý kněz odkašlal, odplivl si a zamumlal: „Nemá smysl hledat spásu u ženy, která jenom plní rozkazy, paní, nemluvě o tom, že být sestrou tady toho děvčete –“

Felisín sebou škubla a na bývalého kněze se zamračila. „Myslíš si snad –“

„On si nic nemyslí,“ zavrčel rváč. „Zapomeň na krev, na to, co v ní má být podle tvýho pohledu na věc. Tohle je práce císařovny. Možná si myslíš, že je to osobní, možná si to musíš myslet, když jseš to, co jseš...“

„Co jsem?“ Felisín se drsně zasmála. „Který dům tě považuje za svého člena?“

Hromotluk se zakřenil. „Dům hanby. No a co? Ten tvůj nevypadá o nic míň uboze.“

„Jak jsem si myslela,“ opáčila Felisín, ovšem pravdu jeho poslední poznámky se jí dařilo ignorovat jen s obtížemi. Zamračila se na strážné. „Co se děje? Proč tu jenom tak sedíme?“

Bývalý kněz si znovu odplivl. „Žízňivá hodina minula. Dav tam venku potřebuje zorganizovat.“ Vzhlédl k ní. „Rolníky je třeba vy-

provokovat. My jsme první, děvenko, a je třeba z nás udělat odstrašující příklad. To, co se děje tady, v Untě, otřese každým šlechticem v císařství.“

„Nesmysl!“ štěkla urozená paní Gaesen. „Budou s námi nakládat slušně. Císařovna s námi bude muset nakládat slušně –“

Hromotluk zabručel potřetí – asi to měl být smích, usoudila Felisín – a řekl: „Kdyby byla hloupost zločinem, paní, zatkli by tě už před lety. Ten skřet má pravdu. Jen málokdo z nás se dostane až na otrokářský loď. Ten průvod po Kolonádě bude jedna dlouhá krvavá lázeň. Ale víš,“ dodal a zadíval se na strážné, „starýho Baudína žádný dav sedláků na kusy neroztrhá...“

Felisín se strachem stáhl žaludek. Potlačila zachvění. „Nebude ti vadit, když se budu držet ve tvém stínu, Baudíne?“

Podíval se na ni. „Na můj vkus jseš kapku moc baculatá.“ Otočil se, poté však dodal: „Ale dělej si, co chceš.“

Bývalý kněz se naklonil blíž. „Když na to tak myslím, děvenko, tohle vaše soupeření mi nějak nesedí s drby a pranicemi. Tvá sestřička si spíš chce být jistá –“

„Je to pobočnice Tavore,“ skočila mu do řeči Felisín. „Už není moje sestra. Vzdala se našeho rodu na císařovnoho zavolání.“

„Stejně mám pořád pocit, že je to něco osobního.“

Felisín se zamračila. „Jak bys ty o tom mohl něco vědět?“

Muž se lehce, ironicky uklonil. „Kdysi zloděj, pak kněz, teď historik. Dobře znám, v jak napjatém postavení šlechta je.“

Felisín pomalu vykulila oči a v duchu se proklínala za svou hloupost. Dokonce i Baudín – který to nemohl neslyšet – se předklonil a pátravě se na bývalého kněze zadíval. „Heborik,“ řekl. „Heborik Lehkoruký.“

Heborik zvedl paže. „Tak lehký, jak je to jen možné.“

„Napsal jsi tu revidovanou historii,“ vyhrkla Felisín. „To byla zrada –“

Heborik v hraném úleku zvedl huňaté obočí. „Bohové chraňte! Jen filozofická odchylka v názorech, nic víc! Kalusova vlastní slova při procesu – na mou obranu, Fener mu žehnej.“

„Jenomže císařovna neposlouchala,“ podotkl Baudín s úšklebkem. „Nakonec, nazval jsi ji vražednicí a pak jsi měl ještě tu drzost tvrdit, že tu práci zvorala!“

„Našel jsi zakázanou kopii, co?“

Baudín zamrkal.

„V každém případě,“ pokračoval Heborik k Felisín, „hádám, že tvá sestřička pobočnice má v plánu dostat tě na loď v jednom kuse. To, jak váš bratr zmizel v Genabakis, zabilo vašeho otce... jak jsem slyšel,“ dodal. „Ale tvou sestru popíchly ty řeči o zradě, vid’? Očistit rodinné jméno a to všechno –“

„Od tebe to zní tak rozumně, Heboriku,“ prohlásila Felisín hořce, ale už jí na tom nezáleželo. „Rozešly jsme se s Tavore v názorech a tady teď vidíš výsledek.“

„V názorech nač přesně?“

Neodpověděla.

Lidé na řetěze se náhle pohnuli. Strážní se narovnali a otočili se k Západní bráně Kruhu. Felisín zesinala, když spatřila, jak na svém bělouši, ještě ke všemu hřebci z paranského chovu, přijíždí její sestra – nyní *pobočnice* Tavore, nástupkyně Lorn, jež zahynula v Darúdzistánu. Po boku se jí držela všudypřítomná T’jantar, mladá kráska s dlouhými medovými vlasy, podle nichž získala jméno. Nikdo netušil, odkud se vzala, ale teď z ní byla Tavořina osobní pobočnice. Za nimi jela dvacítká důstojníků a setnina těžké kavalerie. Vojáci byli cizinci a vypadali exoticky.

„Pěkná ironie,“ zamumlal Heborik a prohlížel si jezdce.

Baudín si odplivl. „Rudý čepel, ty hnusný parchanti.“

Historik po něm pobaveně loupal okem. „Ve svém povolání jsi hodně cestoval, co, Baudíne? Viděl jsi mořské hradby Arenu, vid’?“

Muž se ošil a pokrčil rameny. „Za svůj život jsem na jedné dvou palubách stál, skřete. Kromě toho,“ dodal, „se o nich po městě už nějakéj čásek povídá.“

V oddíle Rudých čepelí došlo k rozruchu a Felisín viděla, jak se rukama v kroužkových rukavicích chápou zbraní a obracejí hlavy ve špičatých přilbách k pobočnici. *Sestřičko Tavore, to tě zmizení našeho bratra tak hluboce ranilo? Jak velké musí podle tebe být jeho selhání, že toužíš po takové odplatě... a pak, abys dokázala svou naprostou věrnost, jsi vybírala symbolickou oběť mezi mnou a matkou. Copak ti nedošlo, že v obou případech ti po boku stál mistr Kápě? Aspoň je teď matka se svým milovaným manželem...* Dívala se, jak Tavore obhlíží stráže, potom cosi poznamenala k T’jantar, jež pak popojela k Východní bráně.

Baudín znovu zabručel. „Vypadá to, že bude rušno. Nekonečná hodina začíná.“

Jedna věc byla obvinít císařovnu z vraždy, ale něco zcela jiného předpovědět, co udělá příště. *Kdyby jen poslechli mé varování.* Heborik sebou trhl, když vyrazili na cestu a okovy se mu tvrdě zaryly do kotníků.

Civilizovaní lidé si dávali spoustu práce, aby odhalili zranitelné bříško své psýchy – změkčilost a citlivost byly známkami dobrého vychování. Oni to měli snadné, byli v bezpečí, a to byl nakonec celý problém: vystavování rozmazleného nadbytku, který chudáky pálil v krku víc než jakékoliv ostentativní předvádění majetku.

Heborik to napsal ve svém traktátu a nyní musel přiznat hořký obdiv k císařovně a pobočnici Tavore, jež v tomto byla Laseeniným nástrojem. Přehnaná krutost půlnočního zatýkání – vyražené dveře, rodiny vyvlékané z postelí za nářku služebnictva – vyvolala první šok. Šlechtici, omámení nedostatkem spánku, pak byli sehnáni do chumlu, spoutáni a museli stát před opilým soudcem a protou ze žebráků sehnanych v ulicích. Právě tenhle trpký a nezastřený výsměch spravedlnosti zničil poslední zbytky naděje na civilizované zacházení – zničil samotnou civilizaci a zanechal jen zmatek divošství.

Jeden šok za druhým, drásání těch měkkých bříšek. Tavore své příbuzné zná dobře, zná jejich slabiny a nelítostně jich využila. Co mohlo někoho dohnat k takové krutosti?

Když se chudáci doslechli podrobnosti, natlačili se do ulic a vykřikovali svůj obdiv k císařovně. Následovaly pečlivě naplánované pouliční bouře, rabování a vraždění po celé Šlechtické čtvrti, jež vyřídily těch pár vybraných šlechticů, kteří nebyli zatčeni – zbylo jich dost na to, aby navnadili krvežíznivý dav, poskytlí tváře, na něž mohl soustředit svůj vztek a nenávisť. Následovalo znovuzavedení pořádku, jinak by město chytilo plamenem.

Císařovna neudělala mnoho chyb. Využila příležitosti a nechala pozatýkat nespokojence a neutrální akademiky, aby hlavní město sevřela v pěsti a ospravedlnila tím potřebu dalších oddílů, dalších rekrutů, lepší ochrany před proradnými intrikami šlechticů. A za tuto vojenskou expanzi se zaplatilo zabaveným majetkem. Skvělý tah, byť

předvídatelný, jenž nyní silou císařského ediktu probíhal říší, a krutá zuřivost se postupně zmocňovala všech měst.

Hořký obdiv. Pořád měl nutkání plivat, což ho nepostihlo od časů, kdy uřezával měšce v Myší Díře ve Městě Malaz. U většiny lidí na řetěze viděl šok. Většina z nich byla v nočních košilích, umazaných a poplivaných, takže postrádali společenskou zbroj obvyklého oděvu. Rozcuchané vlasy, ohromené výrazy, zlomený postoj – všechno, po čem chátra za Kruhem prahla, čemu toužila rozdávat rány –

Vítejte v ulicích, pomyslel si Heborik, když je strážní popohnali. Pobočnice hleděla přímo před sebe, v sedle rovná jako pravítka, s hubenou tváří staženou tak, že zůstaly jen rovné čáry – oči jako škvírky, vrásky kolem rovných úst téměř beze rtů – *hrome, do vínku toho moc nedostala, co?* Krásy se dostalo mladší sestře, té dívčině, co klopytala krok před ním.

Heborik upřel oči na pobočnici Tavore, zvědavě hledal něco – snad záblesk zlovolné radosti –, když ledovým pohledem přelétla řadu a nakratičko se zdržela u sestry. Ale to bylo jediné, co odhalila, poznání, nic víc. Vzpětí se zadívala jinam.

Strážní otevřeli Východní bránu dvě stě kroků před nimi u čela spoutané řady. Starobylym obloukem zahřmělo ječení davu, vlna zvuku narazila na vojáky a vězně bez rozdílu, odrážela se od vysokých zdí a stoupala mezi hejny vyplašených holubů, vzlétajících z okapů. Plácání křídel se dolů neslo jako zdvořilý potlesk, i když Heborik usoudil, že ironický dotek bohů tu oceňuje jen on sám. Aby sám něco udělal, nepatrně se uklonil.

Mistr Kápě si schovej svá prokletá tajemství. Tak, Fenere, ty stará svině, tohle svrbění jsem si nikdy nedokázal poškrábat. Tak se dívej, dávej pozor, pohleď, co se stalo s tvým zbloudilým synem.

Jednou částí myslí se Felisín držela zdravého rozumu, držela se jej zuby nehty tváří v tvář šílenému víru. Vojáci stáli po celé délce Kolonády v trojřadu, ale dav v tom naježeném kordonu stále znovu nacházel slabá místa. Felisín to pozorovala, odtažitě, i ve chvíli, kdy se po ní chátra sápala, bušila do ní pěstmi, a před očima se jí míhaly rozmazané obličejy s pěnou u úst. Stejně jako se ona držela zdravého rozumu, držely ji dvě silné paže – paže bez rukou, se zjizvenými,

zkrabatělými pahýly, a stále ji postrkovaly kupředu. Kněze se nikdo ani nedotkl. Nikdo se neopovážil. A před ní byl Baudín – děsivější než celý dav.

Zabíjel bez námahy. Opovržlivě odhazoval těla stranou, řval, kynul, vyzýval. Dokonce i vojáci na něj zírali, obraceli se k němu při jeho posměšcích, zatínali ruce na píkách či jílcích mečů.

Baudín, smějící se Baudín, s nosem rozdrceným dobře mířenou cihlou, kameny se od něj odrážely a otrockou halenu měl na cáry a zmáčenou krví a slinami. Každého, kdo se mu ocitl na dosah, popadl, zkroutil, ohnul a zlomil. Zastavil jedině tehdy, když se něco stalo vepředu, když dav pronikl mezi vojáky – nebo když urozená paní Gaesen klopýtla. Uchopil ji pod rameny, nijak jemně, a postrčil ji dál. A celou dobu klel.

Před ním se hnala vlna strachu, dotek hrůzy vržený zpět na dav. Počet útočnicků slábl, i když cihly létaly neustále, některé zasáhly, většina minula. Průvod městem pokračoval. Felisín bolely uši. Všechno slyšela clonou jako z velké dálky, ale viděla jasně, hledala a nacházela – až příliš často – obrazy, na něž nikdy nezapomene.

Brána již byla na dohled, když došlo k nejdůležitějšímu narušení kordonu. Vojáci jako by se vypařili a zuřivý dav se nahnul do ulice a obklopol vězně.

Felisín zachytila Heborikova slova, když ji prudce postrčil: „Tak tohle je ono.“

Baudín zařval. Lidé se kolem nich tlačili, sáпали se po nich, drásali je nehty. Z Felisín strhli poslední cáry haleny. Kdosi ji popadl za vlasy a prudce škulbl, otočil jí hlavou a snažil se jí zlomit vaz. Uslyšela křik a uvědomila si, že vychází z jejího hrdla. Za ní se ozvalo zvířecí zavrčení, cítila, jak se ruka v jejích vlasech křečovitě sevřela, než ji pustila. V uších jí zazněl další jek.

Pohnuli se – nepoznala, zda je strkají, či táhnou – a ona zahlédla Heborika, jak vyplivuje krvavý kus kůže. Kolem Baudína se náhle uvolnilo místo. Byl příkrčený a z úst mu vycházel nepřerušovaný proud přístavních nadávek. Utrhli mu pravé ucho i s vlasy a kůží. V ráně se mu vlhce leskla spánková kost. Kolem něj ležela polámaná těla a jen pár se ještě hýbalo. U nohou měl urozenou paní Gaesen. Uchopil ji za vlasy a zvedl. Čas jako by zamrzl, svět se uzavřel kolem tohoto jediného místa.

Baudín vycenil zuby a zasmál se. „Já nejsem žádnéj ufnukanej pán,“ zařval a rozhlížel se po davu. „Co chcete? Chcete krev urozený dámy?“

Dav zařval a dychtivě natahoval ruce. Baudín se znovu zachechtal. „My prodjeme, slyšíte mě?“ Narovnal se a zvedl urozené paní Gaesen hlavu.

Felisín nepoznala, jestli je stará paní v bezvědomí. Oči měla zavřené, výraz pod špínou a modřinami klidný – skoro jako by omládla. Možná byla mrtvá. Felisín se modlila, aby tomu tak bylo. Něco se mělo stát, něco, co zahustí tuto noční múru do jediného obrazu. Ve vzduchu vládlo napětí.

„Je vaše!“ vykřikl Baudín, druhou rukou uchopil urozenou dámu za bradu a prudce jí otočil hlavou. Vaz křupl a tělo se bezvládně sesulo. Baudín jí obtočil kus řetězu kolem krku, pevně ho napjal a začal řezat. Objevila se krev, takže řetěz vypadal jako pomáchaný šátek.

Felisín zděšeně přihlížela.

„Fenere, smiluj se,“ zašeptal Heborik.

Lidé oněměli ohromením a couvali, jejich krvežíznivost se vytrácela. Objevil se jakýsi mladý voják, bez přilby, s tvářmi zbledlou, a když uviděl Baudína, zabrzdil. Za ním se blyštily špičaté přilbice a široké meče Rudých čepelí, jak se jezdci pomalu tlačili davem směrem k nim.

Nikdo jiný se nehýbal, jen ten řetěz na krku staré paní. Nikdo málem nedýchal, jen Baudín supěl. Bouře, zuřící za tímto místem, jako by byly tisíc líc daleko.

Felisín se dívala, jak se stařeně kymácí hlava, jako výsměch živému pohybu. Vzpomínala na urozenou paní Gaesen, povýšenou, velitelskou, již odkvetlou a místo krásy hledající vznešenost. Co jiného mohla dělat? Spoustu věcí, ale na tom teď nezáleželo. I kdyby byla laskavá, milá babička, bylo by to jedno, nezměnilo by to hrůzu této chvíle.

Hlava se s mlaskavým zvukem oddělila od krku. Baudínovi se zaleskly zuby, když se zadíval na dav. „Měli jsme dohodu,“ zachraptěl. „Tady je to, co chcete, něco na památku na tento den.“ Hodil hlavu urozené paní Gaesen do davu, vír vlasů a čůrky krve. Ozval se řev.

Objevíli se další vojáci, podpoření Rudými čepelí – postupovali pomalu, vytlačovali dosud ztichlé diváky. Znovu byl nastolen klid

podél celé řady – všude jinde kromě kolem Baudína násilím a bez slitování. Jakmile začali pod meči vojáků umírat lidé, zbytek davu se rozutekl.

Vězňů, kteří vyšli z Kruhu, bylo asi tři sta. Když se teď Felisín podívala, poprvé uviděla, co zbylo. V některých okovech zůstala jen předloktí, jiné byly úplně prázdné. Na nohou se udržela necelá stovka vězňů. Mnozí leželi na dlažbě, svíjeli se a křičeli bolestí, zbytek se nehýbal.

Baudín se zamračil na nejbližší hlouček vojáků. „Vhodný načasování, plechový palice.“

Heborik si uplivil a tvář křivil zlostí při pohledu na rváče. „Myslíš, že sis vykoupil cestu ven, co, Baudíne? Dát jim, co chtějí. Ale bylo to zbytečné, že? Vojáci byli na cestě. Mohla žít –“

Baudín se pomalu otočil a tvář měl pokrytou krví. „A k čemu, knězi?“

„Tohle je tvé ospravedlnění? Že by stejně zemřela v podpalubí?“

Baudín vycenil zuby. „Já prostě hrozně nerad uzavírám dohody s pacholkama,“ zavrčel.

Felisín zírala na tři stopy řetězu, které ji dělily od Baudína. Mohlo následovat tisíc myšlenek, jedna po druhé – čím bývala, čím byla teď, vězení, které objevila, zevnitř i zvenčí, se jí proplétaly v živé paměti –, ale ona dokázala myslet jen na jedno, dokázala říci jen jedno: „Už neuzavírej žádné další dohody, Baudíne.“

Zadíval se na ni, její slova i tón k němu nakonec pronikly.

Heborik se narovnal a s tvrdým pohledem v očích si ji prohlížel. Felisín se odvrátila, zpola vzdorně, zpola zahanbeně.

Vzápětí je vojáci – když odklidili mrtvé – popohnali dál, ven z brány, na Východní cestu k přístavnímu městečku zvanému Neštěstí. Kde čekala pobočnice Tavore a její družina a také otrokářské lodě z Arenu.

Silnici lemovali sedláci a rolníci, ale nechovali se tak zuřivě jako jejich městští bratraci. Felisín v jejich tvářích viděla hluboký žal, soucit zrozený z jiných ran. Netušila, odkud se bere, a věděla, že právě tahle nevědomost je rozdíl mezi ní a jimi. Také věděla, ve své bolesti, škrábancích, modřinách a nahotě, že výuka už začala.

KNIHA PRVNÍ

RARAKU

On u mých nohou plaval,
mocnými tempy silných paží
písek probíral.
I zeptal jsem se jej:
Jaká že to moře brázdíš?
A na to on odpověděl mi:
„Já škeble viděl a jim podobné
na této poušti, a tak
pluji vzpomínkami země této,
čímž minulost její uctívám.“
Je cesta daleká? otázal jsem se já.
„Netuším,“ děl on.
„Neboť se utopím mnohem dřív,
než skončím.“

Řikání bláznů
Thenys Bule

KAPITOLA JEDNA

A všichni vtisknout přišli
stopu svou
do stezky,
do suchých větrů vložit
svůj přesladký nárok
na ascendenci.

Stezka rukou
Messremb

1164. rok spánku Ohnice
10. rok vlády císařovny Laseen
Šestý ze sedmi let Drydžny Apokalypsy

PŘES PÁNEV SE HNAL CHOCHOL PRACHU a mířil hlouběji do prázdné pouště Pan'potsun Odhan. I když byl sloup prachu jen necelé dva tisíce kroků daleko, jeho zdroj nebyl vidět.

Z vyvýšeného místa na větrem ohlazeném okraji mesy ho neúnavně sledoval Mappo Poříz. Oči barvy písku měl hluboko zapadlé v bledém obličejí s výraznými kostmi. V ruce pokryté chlupy svíral kousek kaktusu emrag, ukousl si, aniž by bral na vědomí jedovaté trny. Šťáva mu stékala po bradě a zanechávala modrou stopu. Pomalu, zamyšleně žvýkal.

Icarium, stojící vedle něj, hodil přes okraj mesy oblázek. Bylo slyšet, jak kamínek padá po svahu k balvany posetému úpatí. Pod

rozedraným hábitem poutníka duší – jehož oranžová barva na slunci dávno vybledla do rezavé – mu šedá pleť ztmavla do olivově zelené, jako by krev jeho otce odpovídala na starobylé volání pustiny. Z dlouhých černých copů kapal na vybělený kámen černý pot.

Mappo si z mezery mezi předními zuby vytáhl ohnutý trn. „Stýká ti barva,“ poznamenal a prohlédl si kaktus, než se do něj znovu zahryzl.

Icarium pokrčil rameny. „Už na tom nezáleží. Ne tady.“

„Ani moje slepá babička by ti na ten převlek neskočila. Tam v Er-litanu nás sledovali ve dne v noci. Cítil jsem v zádech jejich oči. Oni taky Tannové jsou většinou mrňaví a mají křivé nohy.“ Mappo odtrhl zrak od oblaku prachu a zadíval se na přítele. „Příště,“ zabručel, „se snaž patřit ke kmeni, kde mají všichni sedm stop.“

Icarium zkřivil vrásčitý, ošlehaný obličej do výrazu připomínajícího úsměv, jen náznak, než se zase zatvářil bezvýrazně. „Ti v Sed-miměstí, kteří se o nás chtěli dozvědět, o nás již jistě vědí. A ti, kteří o nás nic vědět nechtějí, se možná podivili, ale to je tak všechno.“ Přímhouřil oči do slunce a ukázal hlavou na sloup prachu. „Co vidíš, Mappo?“

„Plochou hlavu, dlouhý krk, tělo černé a celé chlupaté. Kdyby šlo jen o tohle, mohl jsem popisovat jednoho ze svých strejčků.“

„Ale je toho víc.“

„Jedna noha vepředu, dvě vzadu.“

Icarium si zamyšleně poklepal prstem na kořen nosu. „Takže to nebude žádný z tvých strýců. Snad nějaký aptorian?“

Mappo pomalu kývl. „K tomu sbíhání došlo už před několika měsíci. Řekl bych, že Stínupán chytil vítr, co se chystá, a poslal pár zvě-dů...“

„A tenhle?“

Mappo se zakřenil a předvedl přítom pozoruhodné tesáky. „Je dost daleko. Teď už je to mazlíček ša'ik.“ Dojedl kaktus, utřel si ruce jako lopaty a zvedl se z dřepu. Protáhl si záda a zamrkal. Minulou noc se mu pod pokrývkou záhadně objevila spleť kořenů a teď měl ve svalech podél páteře bolavá, zatuhlá místa, přesně odpovídající těm zprohýbaným kořenům. Protřel si oči. Letným pohledem zjistil, jak prodřené a špinou zatvrdlé má šaty. Povzdechl si. „Povídá se, že tam někde je vodní jáma –“

„A kolem ní táboří celá armáda ša'ik.“

Mappo zavrčel.

Icarium se také narovnal a znovu si všiml, jak je jeho přítel mohutný – velký dokonce i na Trella –, jeho širokých ramenou, hřívý černých vlasů a svalů na pažích i toho, jak mu z očí rozpustile září těch jeho tisíc let. „Dokážeš ho sledovat?“

„Jestli chceš.“

Icarium se zašklebil. „Jak dlouho se známe, příteli?“

Mappo po něm loupł okem a pak pokrčil rameny. „Dlouho. Proč se ptáš?“

„Poznám zdráhání, když ho slyším. Ta představa ti vadí?“

„Každá vyhlídka na střet s démony mi vadí, Icarie. Plachý jako zajíc, takový je Mappo Trell.“

„Pohání mě zvědavost.“

„Já vím.“

Nesourodý pár se vrátil k tábořišti, zastřešenému mezi dvě vysoké věže z velkého vyřezaného kamene. Nemuseli spěchat. Icarium se posadil na kůži z vyřezaného kamene a dál natíral olejem svůj dlouhý luk, aby rohy neuvyschla. Když byl se stavem zbraně spokojen, sáhl pro zdobřítý meč. Vyndal starodávnou zbraň z pochvy z vařeného a zpevněného bronzem a pustil se brouskem do ostří se spoustou zrnků.

Mappo strhl kožený stan a zabala ho nacpal do velkého koženého pytle. Následovalo kuchyňské náčiní a pokrývky. Zatáhl tkanice, hodil si pytel na rameno a ohlédl se na čekajícího Icaria – ten měl luk opět zabalený a pověšený na zádech.

Icarium kývl a oba, polokrevný Jaghut a plnokrevný Trell, se vydali po stezce vedoucí dolů na rozlehlou pánev.

Na nebi visely zářící hvězdy a šířily dost světla, aby rozpukané dno pánve získalo stříbrný nádech. Mouchy krvničky se vytratily spolu s denním teplem a přenechaly noc občasným rojům kápočných mūr a rizanám, netopýřům podobným ještěrkám, které se jimi živily.

Mappo a Icarium se k odpočinku zastavili na nádvoří nějakých trossek. Stěny z vepřovic se již rozpadly, takže zůstaly jen do půli lýtek vysoké zídky rozložené v geometrickém vzoru kolem staré vyschlé

studny. Písek pokrývající dlážděné nádvoří byl jemný, navál ho sem vítr, a pro Mappovy oči slabě světélkoval. Na kraji nádvoří se uzlovatými kořeny držely pokroucené keře.

Pan'potsun Odhan a svatá poušť Raraku na jejím západním okraji byly domovem bezpočtu takových pozůstatků dávno vymřelých civilizací. Na svých cestách Mappo s Icarium našli vysoké telly – kopce s plochými vršky, tvořené vrstvami osídlení – rozmístěné v pásu na vzdálenost padesáti líc mezi kopci a pouští, jasný důkaz, že na nyní suché a větrem sužované planině kdysi žil bohatý a vzkvétající lid. Právě ze svaté pouště se vynořila legenda o Drydžně Apokalypse. Mappa napadlo, jestli snad pohroma, která postihla města v této oblasti, nějakým způsobem nepřispěla k mýtu o časech zkázy a smrti. Kromě opuštěných držav, jako byla ta, kde nyní odpočívali, byly na mnoha ruinách vidět stopy po násilném konci.

Jeho myšlenky se dostaly do známých kolejí a Mappo se zamračil. *Ne všechno, co se v minulosti stalo, se dá hodit na naši hlavu, a tady a teď nejsem o nic blíž než kdy předtím. Ani nemám důvod nevěřit vlastním slovům.* Rychle takové myšlenky zahnal.

Zhruba ve středu nádvoří stál sloup z růžového mramoru. Na straně, odkud neustále vály větry zrozené na Raraku a mířící k Pan'potsunské pahorkatině, byl celý zprohýbaný a poškrábaný, ale na druhé straně byl ještě vidět spirálový vzor, který vytesali dávno mrtví umělci.

Když Icarium vstoupil na nádvoří, zamířil přímo k šest stop vysokému sloupu a prohlédl si ho ze všech stran. Jeho zabručení Mappovi prozradilo, že našel, co hledal.

„A tenhle?“ zeptal se Trelle a položil pytel na zem.

Icarium se k němu vrátil a oprašoval si dlaně. „Dole u paty je spousta maličkých ručiček s drápky – hledači jsou na Cestě.“

„Krasy? Víc než jedna?“

„D'ivers,“ souhlasil Icarium a kývl.

„Kdo by to asi mohl být?“

„Nejspíš Gryllen.“

„Hmm, nepříjemné.“

Icarium si prohlížel pláň táhnoucí se k západu. „Budou tu další. Převtělení. D'iversové. Ti, kteří se cítí na ascendenci, i ti ostatní, všichni hledají Stezku.“

Mappo si povzdechl a prohlížel si starého přítele. Pocítil strach. *D'iversové a převtělenci, dvojí prokletí tvaroměničství, horečky, na niž není léku. Stahují se... sem, na tohle místo.* „Je to moudré, Icarie?“ zeptal se tiše. „Při nekonečném hledání tvého cíle jsme se nachomýtlí k tomu nejméně příjemnému sbíhání. Jestli se brána otevře, v cestě nám bude stát houf krvežiznivých jedinců, celých bez sebe, poněvadž věří, že brána nabízí ascenci.“

„Jestli taková cesta existuje,“ pronesl Icarium s očima upřenýma na obzor, „tak tam možná najdu i svoje odpovědi.“

Odpovědi nejsou požehnáním, příteli. V tom mi věř. Prosím. „Pořád jsi mi nevysvětlil, co uděláš, až je jednou najdeš.“

Icarium se k němu obrátil se slabým úsměvem. „Jsem svým vlastním prokletím, Mappo. Žiji již pár století, ale co vím o vlastní minulosti? Kde jsou mé vzpomínky? Jak mám posoudit svůj život, aniž bych to věděl?“

„Někteří by tvé prokletí považovali za dar,“ podotkl Mappo a po tváři mu přeběhl závan smutku.

„Já ne. Já v tomhle sbíhání vidím příležitost. Mohla by mi poskytnout odpovědi. Doufám, že k tomu, abych je získal, nebude nutné tasit zbraně, ale udělám to, jestli budu muset.“

Trell si povzdechl podruhé a vstal. „Svoje odhodlání nejspíš budeš moci prověřit už brzy, příteli.“ Otočil se k jihozápadu. „Po naší stopě jde šest pouštních vlků.“

Icarium rozbalil luk z rohodřeviny a rychlým, plavným pohybem ho napjal. „Pouštní vlci nikdy neloví lidi.“

„Ne,“ souhlasil Mappo. Měsíc měl vyjít teprve za hodinu. Díval se, jak Icarium vyndává šest dlouhých šípů s kamennými hlavicemi a pak hledí do tmy. Zamrazilo ho strachy. Vlci ještě nebyli vidět, ale on je stejně cítil. „Je jich šest, ale jsou jeden. D'ivers.“ *Lepší by bylo, kdyby to byl převtělenc. Popustit se do jedné šelmy je už tak dost nepříjemné, ale do několika...*

Icarium se zamračil. „To tedy musí být někdo mocný, aby získal podobu šesti vlků. Víš, kdo by to mohl být?“

„Mám podezření,“ přiznal Mappo tiše.

Mlčky čekali.

Necelých třicet kroků od nich se ze šera, které jako by samy vytvořily, vynořil pultucet šedohnědých postav. Na dvaceti krocích se

vlci rozestoupili do půlkruhu proti Mappovi a Icariovi. Nehybným nočním vzduchem se nesl pronikavý pach d'iverse. Jedna hbitá šelma se příkladla blíž, ale když Icarium zvedl luk, zastavila se.

„Ne šest,“ zamumlal Icarium, „ale jeden.“

„Já ho znám,“ ozval se Mappo. „Škoda že on nemůže říct totéž o nás. Není si jistý, ale přijal krvežíznivou formu. Dneska v noci loví v poušti Ryllandaras. Rád bych věděl, jestli jde po nás, nebo po někom jiném?“

Icarium pokrčil rameny. „Kdo promluví první, Mappo?“

„Já,“ přihlásil se Trelle a popošel dopředu. Tohle bude vyžadovat lstivost a vychytralost. Chyba by mohla být osudová. Promluvil tiše a sarkasticky. „Daleko od domova, co? Tvůj bratr Trhač si vzal do hlavy, že tě zabíjí. Kde byla ta rokle? V Dal Honu? Nebo to byl Li Heng? Tenkrát jsi byl d'iverskými šakaly, jestli si dobře vzpomínám.“

Ryllandaras promluvil v jejich hlavách, hlas mu praskal a zadržával se, jak ho dlouho nepoužíval. *Souboj v důvtipu s tebou mne láká, N'Trelle, než tě zabijí.*

„Nemusí to stát za to,“ podotkl pohotově Mappo. „Ve společnosti, ve který se pohybuju, jsem vyšel ze cviku, stejně jako ty, Ryllandarasi.“

Vůdčí vlk zalétl jasně modrými očima k Icariovi.

„Já moc důvtipu k souboji nemám,“ poznamenal jaghutský míšenec stěžej slyšitelným hlasem. „A ztrácím trpělivost.“

Hloupost. Pouze tvé osobní kouzlo tě zachránit může. Pověz, lučištníku, vzdáš se svého života pro úskoky svého společníka?

Icarium zavrtěl hlavou. „Ovšemže ne. Jeho názor na sebe samého sdílím.“

Ryllandaras vypadal zmateně. *Tedy to otázka účelnosti jest, že vy dva spolu cestujete. Společníci bez závazků, bez důvěry vzájemné. Sázky musejí státi vysoké.*

„Začínám se nudit, Mappo,“ poznamenal Icarium.

Šest vlků ztuhlo jako jeden. Mappo Poříz a Icarium. Aha, chápeme. *Vězte, že s vámi nemáme žádného sporu.*

„Důvtipem se vyrovnáme,“ řekl Mappo a usmál se, pak se zase zatvářil vážně. „Lov jinde, Ryllandarasi, než Icarium prokáže Trhači laskavost.“ *Než vypustíš to, o čem jsem přísahal, že tomu zabráním. „Je to jasný?“*

Cesty naše... se sbíhají, podotkl d'ivers, na stopě démona stínu.

„Už ne stínu,“ opravil ho Mappo. „Ša'ik. Svatá poušť už nespí.“
Zdá se. Zakazuješ nám lovit?

Mappo se podíval na Icaria, jenž sklonil luk a pokrčil rameny. „Jestli chceš zkrřížit čelisti s aptorianem, je to tvá volba. My chtěli pouze projít.“

Tak to se naše čelisti vskutku sevřou na hrdle démona.

„Chceš si ze ša'ik udělat nepřítele?“ zeptal se Mappo.

Vůdčí vlk naklonil hlavu na stranu. *Jméno to pro mě ničeho neznamená.*

Oba poutníci se dívali, jak vlci odcházejí, znovu zmizeli v kouzelném šeru. Mappo vycenil zuby, pak si povzdechl a Icarium kývl a nahlas vyslovil, co si mysleli oba. „Bude to brzy.“

Za nadšeného pokřikování vyváděli záchlumští jízdválečníci své mohutné oře po nakládacích rampách. Na nábřeží hissarského císařského přístavu panoval hrozný zmatek, pohyboval se tu dav neukázných domorodců, mužů i žen, a nad černými copy a leby s hroty se jim pohupovaly železné hlavice kopí. Z poprsně na věži u jezdu do přístavu pozoroval Kalous divokou společnost s nemalým skepticismem a rostoucím neklidem.

Vedle říšského historika stál zástupce vrchní pěsti Mallik Rel, tlusté měkké ruce měl sepjaté a položené na teřichu, pleť měl barvy naolejované kůže a byl cítit arenskými voňavkami. Mallik Rel vypadal na cokoliv, jen ne na hlavního poradce sedmiměstského velitele malazských vojsk. Přítomnost džistálského kněze staršího boha moří Maela, jenž tu měl jménem vrchní pěsti oficiálně přivítat novou pěst 7. armády, byla právě tím, nač vypadala: vypočítanou urážkou. Ačkoliv, opravil se Kalous v duchu, muž po jeho boku se mezi říšskými hráči na zdejším kontinentě za velmi krátkou dobu pozvedl k moci. Mezi vojáky o tomto úlisném, uhlaženém knězi a o tom, čím drží vrchní pěst Pormquala v hrsti, kolovaly tisíce klepů – ale nikdo je nevyslovil hlasitěji než šeptem, poněvadž cesta Mallika Rela k Pormqualovu boku byla dlážděná záhadnými nehodami, které potkaly každého, kdo mu stál v cestě, a ty nehody byly smrtelné.

Politická bažina mezi malazskými okupanty v Sedmiměstí byla stejně kalná jako nebezpečná. Kalous tušil, že nový velitel nepochopí

náznaky opovržení, protože nebude znát civilizovanější odstíny chování, na rozdíl od ochočenějších občanů říše. Pro historika zůstávalo otázkou jen to, jak dlouho Coltain z Vraního klanu své jmenování přežije.

Mallik Rel našpulil plné rty a pomalu vydechl. „Historiku,“ řekl tiše a v jeho šepavém hlase se slabě ozýval přízvuk z Gedorian Falari. „Vaše přítomnost mne těší. A taky vzbuzuje zvědavost. Arenský dvůr je daleko...“ Usmál se, aniž by odhalil nazeleno obarvené zuby. „Opatrnost zrozená z daleké čistky?“

Slova jako pleskání vln, beztvářá přetvářka a zákeřná trpělivost boha Maela. Toto je můj čtvrtý rozhovor s Relem. Zatraceně, jak já ho nesnáším! Kalous si odkašlal. „Císařovna mi nevěnuje pozornost, džistále...“

Mallik Rel se tiše zasmál, znělo to jako chřestění hadího ocásku. „Nevěnuje pozornost historikovi, či historii? Náznak hořkosti nad odmítnutou, ba hůř, nepřijatou radou. Buďte klidný, z věží Unty se žádné zločiny neplíží.“

„To rád slyším,“ zamumlal Kalous a napadlo ho, odkud to asi kněz ví. „Zůstávám v Hissaru kvůli výzkumu,“ vysvětlil po chvíli. „Precedens s posíláním vězňů do otataralových dolů na ostrově sahá do časů císaře, i když to bylo obvykle vyhrazeno mágům.“

„Mágům? Aha.“

Kalous kývl. „Účinné, ano, i když nevypočitatelné. Specifické vlastnosti otataralu jako rudy otupující magii zůstávají z větší části záhadou. Přesto většinu čarodějů postihlo šílenství, ačkoliv není známo, zda to byl účinek otataralové rudy, či následek toho, že neměli přístup ke svým chodbám.“

„Nějací mágové v příštím nákladu otroků?“

„Pár.“

„Potom bude ta otázka brzy zodpovězena.“

„Brzy,“ souhlasil Kalous.

Nábřeží ve tvaru T bylo plné válkychtivých Záchlumčanů, vyděšených přístavních dělníků a netrpělivých válečných ořů. Na konci, kde se přístav otevíral do dlážděného půlkruhu, brzdil provoz kordon hissarské gardy. Gardisté byli ze sedmiměstské krve, drželi štíty, tulvary měli tasené a širokými čepelemi výhruzně mávali na Záchlumčany, kteří poštěkávali výzvy.

Na poprseň dorazili další dva muži. Kalous kývl na pozdrav, Mallik Rel se je nenamáhal vzít na vědomí – ani drsného kapitána, ani

jediného přeživšího kádrového mága 7. armády, poněvadž oba měli příliš nízkou hodnost, aby se kvůli nim namáhal.

„No, Kulpe,“ promluvil Kalous k podsaditému bělovlasému čaroději, „dorazil jsi nejspíš právě včas.“

Kulp měl úzký, sluncem osmahlý obličej a nyní nasadil mrzutý výraz. „Přišel jsem sem, abych zachránil své staré kosti, Kalousi. Nehodlám se stát rohoží pod Coltainovými nohama na jeho cestě k převzetí velení. Nakonec to jsou jeho lidi. To, že nehnul prstem, aby utišil tuhle hrozící bouři, ale podle mě nevěstí nic dobrého.“

Kapitán po jeho boku zabručel na souhlas. „Leze mi to krkem,“ vrčel. „Polovička důstojníků tady viděla první krev v boji s tím parchantem Coltainem, a teď tu má převzít velení. Pro praskající klouby mistra Kápě,“ odplivl si, „jestli hissarská garda rozseká Coltaina a ty jeho záchlumský divochy přímo tady na nábřeží na kusy, nikdo slzu neuroní. Sedmá je nepotřebuje.“

„Pravda,“ řekl Mallik Rel Kalousovi s přimhouřenými očima, „za hrozbou povstání. Tento kontinent je hnízdem zmijí. Coltain je zvláštní volbou –“

„Zas tak zvláštní ne,“ namítl Kalous a pokrčil rameny. Pak obrátil pozornost zpátky k tomu, co se dělo dole. Záchlumčané nejbliž hissarské gardě se před obrněnou řadou začali naparovat. Za chvíli určitě dojde k bitvě – uzávěra se stane vražedným polem. Historikovi se sevřel žaludek, když si všiml rohovinových luků záchlumských vojáků. Z ulice napravo od hlavní kolonády se vynořila další setnina gardistů, ježící se píkami.

„Můžeš to vysvětlit?“ zeptal se Kulp.

Kalous se obrátil a s překvapením viděl, že na něj všichni tři muži zírají. Promyslel si svou poslední poznámku a znovu pokrčil rameny. „Coltain sjednotil záchlumské klany k povstání proti říši. Císaři dalo spoustu práce zkrotit ho – jak někteří z vás vědí z první ruky. Císař si přesně ve svém stylu Coltainovu věrnost nakonec získal –“

„Jak?“ štěkl Kulp.

„To nikdo neví.“ Kalous se usmál. „Císař své úspěchy moc nevyvětloval. V každém případě, jelikož císařovna Laseen nemá v lásce vyvolené velitele svého předchůdce, Coltaina nechala hníť v nějaké díře v Quon Tali. Pak se situace změnila. Pobočníci Lorn zabili v Darúdzistánu, vrchní pěst Dujek a jeho vojsko zběhli a účinně tak

zastavili celé genabakiské tažení, a tady v Sedmiměstí se blíží Rok Drydžny, předpovězený jako rok vzpoury. Laseen potřebuje schopné velitele, než se jí všechno vymkne z rukou. Nová pobočnice Tavore je nezkoušená. Takže...

„Coltain,“ kapitán kývl a zachmuřil se ještě víc. „Poslali ho sem, aby převzal velení Sedmé a zarazil povstání –“

„Nakonec,“ podotkl Kalous suše, „kdo by měl umět lépe vyřídit vzpoudu než válečník, který jednu sám vedl?“

„Dojde-li ke vzpouře, má jen chabou šanci,“ podotkl Mallik Rel s očima upřenýma na scénu dole.

Kalous viděl, jak se blýsklo půl tuctu tulvarů, Záchlumčané couvali a pak začali vytahovat dlouhé nože. Zřejmě si našli vůdce, vysokého, divoce vypadajícího válečníka s amulety v dlouhých copech, jenž nyní povzbudivě křičel a mával zbraní nad hlavou. „Kápě!“ zaklel historik. „Kde, pro všechno na světě, je Coltain?“

Kapitán se zasmál. „Ten vysoký s dlouhým nožem.“

Kalous byl překvapen. *Ten šílenec je Coltain? Nová pěst Sedmé?*

„Vůbec se nezměnil, jak vidím,“ pokračoval kapitán. „Když si chcete udržet velení všech klanů, tak musíte být horší než všichni ostatní dohromady. Proč myslíte, že ho měl císař tolik rád?“

„Beru chraň,“ zašeptal zděšeně Kalous.

Vzápětí Coltainův pronikavý výkřik celou záchlumskou setninu umlčel. Zbraně zajely zpátky do pochev, luky se sklonily, šípy se vracely do toulců. Dokonce i kopající a kousající koně se uklidnili, zvedali hlavy a stříhali ušima. Kolem Coltaina se objevil volný prostor. Vysoký válečník se obrátil zády k vojákům a mávl rukou. Čtveřice na věži se mlčky dívala, jak všichni Záchlumčané přepečlivě sedlají koně. Za necelou minutu už byli všichni válečníci v sedlech a koně seřazení v těsné přehlídkové formaci, za níž by se nemuseli stydět ani elitní říšští vojáci.

„To,“ poznamenal Kalous, „bylo dokonale provedeno.“

Mallik Rel si lehce povzdechl. „Drsné načasování, šelmí cit pro výzvu, pak opovržení. Ukázka pro gardisty. Pro nás též?“

„Coltain je had,“ prohlásil kapitán, „pokud se ptáte na tohle. Jestli si vrchní velení v Arenu myslí, že kolem něj můžou tancovat, tak je čeká ošklivé překvapení.“

„Velkorysá rada,“ uznal Rel.

Kapitán se tvářil, jako by právě spolkl něco ostrého, a Kalous si uvědomil, že voják promluvil, aniž by si uvědomil, že kněz také patří k vrchnímu velení.

Kulp si odkašlal. „Zvládl je seřadit – jízda do kasáren tedy nejspíš bude klidná.“

„Přiznávám,“ prohodil Kalous suše, „že na setkání s novou pěstí Sedmé se těším.“

Rel, s očima pod těžkými víčky upřenýma pod věž, kývl. „Souhlasím.“

Rybářský člun za sebou cestou na jih nechal ostrov Skara a pustil se na moře Kansu. Jeho trojúhelníková plachta vrzala a napínala se. Pokud vítr vydrží, za čtyři hodiny se dostanou k erlitanskému pobřeží. Šumař se zamračil ještě víc. *Erlitanské pobřeží, Sedmiměstí, Nesnáším tenhle odpornej kontinent. Nesnášel jsem ho poprvý, a teď ještě víc.* Naklonil se nad okrajník a do teplých, zelených vln vyplivl kyselou žluč.

„Cítíš se líp?“ zeptal se Kvítka z přídě. Mládenec byl hezky opálený a ve tváři se mu zračila upřímná starost.

Starý sabotér by ho do ní nejradši praštil pěstí. Místo toho jen zavřel a přidřep si k trupu bárky.

Kalam se drsně zasmál od kormidelního vesla. „Šumař a voda nejdou k sobě, mládenče. Koukni na něj, je zelenější než ta tvoje zatracená okřídlená opice.“

O Šumařovu tvář se otřel soucitný vzdech. S námahou otevřel jedno krví podlité oko a uviděl před sebou maličký, svrtaštlý obličejík. „Běž pryč, Moby,“ zachraptěl. Familiár, bývalý sluha Kvítkova strýčka Mammota, zřejmě sapéra adoptoval, jako to často dělávali toulaví psi a kočky. Kalam by samozřejmě řekl, že je to obráceně. „To je lež,“ zašeptal Šumař. „Kalam je dobrej v tom –“ *treba jak se povalovat celej zatracenej tejden v Rutu Dželbě kvůli náhodný šanci, že se objeví nějakaj koráb ze Skrae. Zaplatit si pohodlnou cestu, co, Šume?* „Ne jako při tý všivý plavbě přes oceán, to ne – a ta měla bejt taky pohodlná. Celej tejden v Rutu Dželbě, tý žumpě plný ještěrek a oranžovejch cihel, a pak co? Osum jakatů za tenhle děravej sud na pivo přeříznutej vejpůl.“

Jak ubíhal čas, pravidelné houpání Šumaře ukolébalo. V duchu se vrátil zpátky k děsivě dlouhé cestě, která je přivedla až sem, a pak

k děsivě dlouhé cestě, která ještě ležela před nimi. *My nikdy nic neděláme tím jednodušším způsobem, co?*

Nejradši by každé moře vysušil do poslední kapky. *Lidi mají nohy, ne ploutve. A pak máme překročit pevninu – mouchama zamořenou pustinu bez vody, kde se lidi usmějí, jenom když člověku oznamují, že ho chtějí zabít.*

Den se vlekl dál, zelenkavý a roztřesený.

Vzpomněl si na své druhy, které nechal v Genabakis, a přál si, aby mohl pochodovat s nimi. *Do náboženský války. Na to nezapomínej, Šume. Náboženský války nejsou žádná legrace.* Schopnost rozumně uvažovat, umožňující kapitulaci, v takových případech nefunguje. Přesto byl oddíl všechno, co v posledních letech poznal. Bez jeho stínu se cítil jako nahý. *Ze starý společnosti zůstal jenom Kalam, a ten zemi před náma považuje za domov. A než zabije, usmívá se. A co to vůbec s Rychlým Benem naplánovali a ještě mi o tom neřekli?*

„Tady jsou další lítající ryby,“ ozvala se Apsalar, která mu mezitím položila měkkou ruku na rameno. „Jsou jich stovky!“

„Honí je něco velkého z hlubiny,“ poznamenal Kalam.

Šumař se se zaúpením napřímil. Moby pohotově využil příležitosti, aby odhalil, co se skrývá za jeho cukrováním, vlezl si sapérovi pod halenu, na břicho se mu stočil do klubička a zavřel žluté oči. Šumař sevřel okrajník, připojil se ke svým druhům a zadíval se na hejno létajících ryb zhruba padesát sáhů na pravoboku. Mléčně bílé ryby, dlouhé jako lidská paže, vždycky vyskočily z vln, přeletěly asi třicet stop a zase vklouzly do vody. Létající ryby v Kansu lovily jako žraloci, hejno dokázalo obrat velrybího samce na kost během několika minut. Své schopnosti létat využívaly, aby se dostaly velrybě na záda ve chvíli, kdy se vynoří z vody, aby se nadechla. „Co, ve jménu Maelově, může honit je?“

Kalam se mračil. „Tady v Kansu by nic takového být nemělo. Venku v Hledačově hlubině jsou samozřejmě denrabi.“

„Denrabi! To mě teda uklidnilo, Kalame. Vážně!“

„To je nějaký mořský had?“ chtěl vědět Kvítko.

„Spíš osmdesát kroků dlouhá stonožka,“ odpověděl Šumař. „Omotá velrybu i loď, vypustí vzduch zpod opancéřovaný kůže a potopí se jako kámen i s kořistí.“

„Jsou vzácné,“ podotkl Kalam, „a žijí jenom ve velké hloubce.“

„Až doted,“ vyjekl Kvítko poplašeně.

Denrabi se vynořila uprostřed hejna létajících ryb, hodila hlavou ze strany na stranu a tlamou ostrou jako břitva je po desítkách stahovala z kůže. Hlavu měl ten tvor obrovskou, dobře deset sáhů. Článkovaný pancíř měl pod vrstvou vilejšů tmavozelenou barvu a každý článek odhaloval dlouhé, chitinem pokryté nohy.

„Osmdesát kroků dlouhá?“ sykl Šumař. „Leda bys ji přeříz vejpů!“

Kalam vstal od kormidelního vesla. „Připrav se k plachtě, Kvítko. Pohneme zadkem. Na západ.“

Šumař vyhodil vřešticího Mobyho zpod haleny a otevřel batoh, odkud se snažil vybalit svou kuši. „Jestli se rozhodne, že vypadáme na chutný sousto, Kalame...“

„Já vím,“ zabručel Asasín.

Šumař rychle sestavil obrovskou zbraň, vzhlédl a setkal se s pohledem Apsalar. Měla vytřeštěné oči a byla bílá jako plátno. Sapér mrkl. „Holka, jestli po nás půjde, čeká ji překvapení.“

Kývla. „Vzpomínám si...“

Denrabi je zahlédla. Uhnula od rybího hejna a hadovitými pohyby zamířila vlnami k nim.

„Tohle není žádná obyčejná potvora,“ zamumlal Kalam. „Cítíš to, co já, Šumaři?“

Štiplavý, hořký pach. „Pro dech mistra Kápě, to je převtělenec!“

„Co?“ optal se Kvítko.

„Tvaroměnič,“ odpověděl Kalam.

Šumaři se v hlavě ozval chraplavý hlas – a výraz ve tvářích jeho druhů mu prozradil, že ho slyší též – *Smrtelníci, smůla že jste se stali svědky mé cesty.*

Sapér zabručel. Tvor vůbec nemluvil lítostivě.

A pokračoval: *Kvůli tomu musíte všichni zemřít, i když nezneuctím vaše těla tím, že bych je pozřel.*

„To je od tebe laskavý,“ zamumlal Šumař a nasadil do kuše pevnou šipku. Železnou hlavici nahradila hliněná koule o velikosti grapefruitu.

Další rybářský člun záhadně zmizel, přemítal převtělenec ironicky. Jaká škoda.

Šumař dolezl na zád' a příkrčil se vedle Kalama. Asasín se naroval, aby čelil denrabi, a jednu ruku měl položenou na kormidelním vesle. „Převtělenče! Jdi si po svých – nám je jedno, kam míříš!“

Až vás budu zabít, budu milosrdný. Tvor se na bárku hnal od zádi a prořezával vodu jako ostrý kýl. Tlamu držel doširoka otevřenou.

„Varoval jsem tě,“ poznamenal Šumař, když zvedal kuši. Namířil a vystřelil. Šípka obłudě vletěla do tlamy. Denrabi, rychle jako blesk, překousla úzkými zuby s pilovitým okrajem dřík a rozdrtila hliněnou kouli. Stiskem uvolnila práškovou směs v hlině. Ta okamžitě explodovala a výbuch převtělenci roztrhal hlavu na kusy. Na všech stranách padaly do vody úlomky lebky a šedé hmoty. Zápalný prášek prudce hořel na všem, na čem ulpěl, a do vzduchu stoupala syčící pára. Hybnost donesla bezhlavé tělo až na čtyři sáhy od bárky, než se potopilo a zmizelo z dohledu ve chvíli, kdy doznívala ozvěna výbuchu. Nad vlnami se nesl kouř.

„Vybral sis špatný rybáře,“ poznamenal Šumař a sklonil zbraň.

Kalam se znovu usadil ke kormidelnímu veslu a obrátil plavidlo zpátky k jihu. Vzduch byl podivně nehybný. Šumař rozebral kuši a kousky zabalil do naolejované látky. Když se opět usadil na palubu, Moby si mu vlezl zpátky na klín. Šumař ho s povzdechem poškrábal za uchem. „No, Kalam?“

„Nejsem si jistý,“ přiznal asasin. „Co přivedlo převtělence do Kansu? Proč chtěl, aby jeho cesta zůstala tajná?“

„Kdyby tu byl Rychlej Ben...“

„Ale není tu, Šume. S touhle záhadou budeme muset žít a doufejme, že už na žádnou další nenarazíme.“

„Myslíš, že to souvisí s...?“

Kalam se zamračil. „Ne.“

„S čím to má souviset?“ vyptával se Kvítko. „Co vy dva máte za lubem?“

„Jenom přemejšlím,“ zabručel Šumař. „Ten převtělenec měl namířeno na jih. Jako my.“

„No a?“

Šumař pokrčil rameny. „No... nic. Prostě tak.“ Odplivl si do vody a dřepl si. „Při všem tom rozruchu jsem zapomněl na mořskou nemoc. Ale teď je po všem, hrom aby do toho.“

Všichni zmlkli, i když mrak na Kvítkově tváři sapérovi prozradil, že chlapec nehodlá téma nechat odpočívat dlouho.

Bríza vála dál a rychle je hnala k jihu. Necelé tři hodiny poté Apsalar ohlásila, že vidí zemi, a o čtyřicet minut později Kalam navedl

člun rovnoběžně s erlitanským pobřežím ve vzdálenosti půl lígy od pevniny. Křižovali proti větru na západ podél hřebene porostlého cedry a den se pomalu vytrácel do noci.

„Myslím, že vidím jezdce,“ poznamenala Apsalar.

Šumař zvedl hlavu a připojil se k ostatním, kteří sledovali řadu jezdců na pobřežní cestě vedoucí po hřebeni.

„Vidím jich celkem šest,“ řekl Kalam. „Druhý jezdec má –“

„Má říšský praporec,“ dokončil Šumař a tvář se mu zkřivila z pachuti v ústech. „Posel a doprovod kopiníků –“

„Míří do Erlitanu,“ dodal Kalam.

Šumař se otočil na sedadle a setkal se s kaprálovýma tmavýma očima. *Potíže?*

Možná.

Rozhovor proběhl beze slov, výsledek dlouhých let, kdy bojovali bok po boku.

„Něco se děje?“ zeptal se Kvítka. „Kalame? Šumaři?“

Kluk je bystrý. „Těžko říct,“ zamumlal Šumař. „Viděli nás, ale co vlastně viděli? Čtyři rybáře v bárce, nějaká rodina ze Skrae míří do přístavu za trochou civilizace.“

„Na jih hned za lesíkem je vesnice,“ ohlásil Kalam. „Dávej pozor, až uvidíš ústí zátoky, Kvítka, a pláž bez naplaveného dřeva – domy budou na návětrné straně hřebene, to znamená na druhé straně. Jak mi slouží paměť, Šume?“

„Dost na domorodce, což taky jseš. Za jak dlouho budem ve městě?“

„Pěšky za deset hodin.“

„To je tak blízko?“

„Tak blízko.“

Šumař se odmlčel. Císařský posel s gardou již zmizeli z dohledu, cestou na jih k Erlitanu totiž museli sjet z hřebene. Skupinka měla v plánu doplout až do starého, přečpaného přístavu ve svatém městě, dostat se tam anonymně. Posel nejspíš doručoval zprávu, která s nimi neměla nic společného – od chvíle, kdy se z Genabakis na obchodním korábu Modrých Morantů přeplavili do říšského přístavu Karakarang, přičemž si cestu odpracovali, se ničím neprozradili. Cestou po souši z Karakarangu přes Talgajské hory do Rutu Dželby se drželi tannoské poutní stezky – na čemž nebylo nic neobvyklého.

A týden v Rutu Dželbě strávili nenápadně v úkrytu, kdy se jen Kalam po setmění vypravoval do přístavu, aby našel loď plující přes Otataralové moře na kontinent.

Přinejhorším se k nějakému úředníkovi někde mohlo dostat hlášení o tom, že na malazské území dorazili dva možní zběhové doprovázení Genabakanem a ženou – což nebyla zpráva, která by otrásla říšským vosím hnízdem až v dalekém Erlitanu. Takže byl nejspíš Kalam jako obvykle paranoidní.

„Vidím ústí řeky,“ ohlásil Kvítka a ukázal na břeh.

Šumař se ohlédl na Kalama. *Nepřátelská země, jak nízko při zemi se musíme plazit?*

Abychom se zespodu dívali i na luční koníky, Šume.

Pro dech mistra Kápě. Znovu se zadíval na břeh. „Nesnáším Sedmiměstí,“ zašeptal. Moby na jeho klíně zívla a odhalil tlamičku ježící se zoubky ostrými jako jehly. Šumař zbledl. „Přitul se, kdykoliv chceš, štěně,“ zabručel a otrásl se.

Kalam otočil kormidelním veslem. Kvítka se věnoval plachtě a po dvouměsíční plavbě přes Hledačovu hlubinu byl dost obratný, aby se bárka ladně stočila do větru, aniž se rozedraná plachta příliš zvedla. Apsalar si poposedla, protáhla se a usmála se na Šumaře. Sapér se zamračil a odvrátil zrak. *Ohnice mě bac, musím si dávat pozor a necivět po každém, když to udělá. Kdysi to byla jiná žena. Zabiják, nůž boha. Prováděla věci... Kromě toho je s Kvítkem, ne? Ten kluk má všechno štěstí světa, a děvky v Karakarangu vypadaly jako syfilitický sestry z nějaký obrovský syfilitický rodiny, a všechny ty syfilitický děcka, co se jich držely za sukně... Otrěpal se. Ach Šumaři, už jsi moc dlouho na moři, moc dlouho!*

„Nevidím žádné čluny,“ hlásil Kvítka.

„Nahoře na řece,“ zamumlal Šumař a prohrábl si vousy, jak hledal hnidu. Po chvíli ji vytáhl a hodil do vody. *Deset hodin chůze, pak Erlitan a koupel, holič a kansuské děvče s hřebenem a potom celá volná noc.*

Kvítka do něj dloubl. „Začínáš se těšit, Šumaři?“

„Ani netušíš jak.“

„Byl jsi tu při dobývání, ne? Když ještě Kalam bojoval za druhou stranu – za Sedm svatých falah'dan – a T'lan Imass šli za císařem a –“

„Dost.“ Šumař mávl rukou. „Nepotřebuju to připomínat, a Kalam ostatně taky ne. Všechny války jsou ošklivé, ale tahle byla ošklivější než většina ostatních.“

„Je pravda, že jsi byl v setnině, která honila Rychlýho Bena přes svatou poušť Raraku, a Kalam vám dělal průvodce, akorát že vás chtěli s Rychlým Benem všechny zradit, ale Whiskeyjack si to už dal dohromady –“

Šumař se zamračil na Kalama. „Jedna noc v Rutu Dželbě se džbánkem falarskýho rumu, a tenhle kluk ví víc než ktěrekoliv živěj říšskej historik.“ Otočil se zpátky ke Kvítkovi. „Poslouchej, synku, měl bys zapomenout na všechno, co ti tenhle opilej halama tý noci napovídal. Minulost už nám stejně šlape na paty – nemá smysl jí to ještě usnadňovat.“

Kvítko si uhladil dlouhé černé vlasy. „No,“ poznamenal tiše, „jestli je to v Sedmiměstí tak nebezpečný, proč nezamíříme rovnou do Quon Tali, kde Apsalar žila, abychom našli jejího tátu? Proč se takhle schováváme – a navíc na špatným kontinentě?“

„Není to tak prostý,“ zavrčel Kalam.

„Proč? Já myslel, že kvůli tomu tuhle cestu podnikáme.“ Kvítko vzal Apsalar za ruku a sevřel ji v dlaních, ale na Kalama a Šumaře stále upíral tvrdý pohled. „Oba jste říkali, že jí to dlužíte. Byla to nespravedlnost a vy jste to chtěli napravit. Jenže teď mám dojem, že je to jenom částečný důvod, mám dojem, že vy dva máte v plánu ještě něco jinýho – že vzít Apsalar domů byla jenom záminka, abyste se mohli vrátit do tý svý říše, i když jste úředně psanci. A ať už plánujete cokoliv, znamená to, že musíte sem, do Sedmiměstí, a taky to znamená, že musíme jít tajně, všeho se bát, i stínů, jako by po nás šla celá malazská armáda.“ Odmlčel se a zhluboka se nadechl, než pokračoval. „Máme právo znát pravdu, protože nás vedete do nebezpečí taky, a my ani nevíme co vlastně ani proč, nevíme vůbec nic. Tak ven s tím. Hned.“

Šumař se opřel o okrajník. Podíval se na Kalama a zvedl obočí. „Nuže, kaprále? Tohle je na tobě.“

„Udělej seznam, Šumaři,“ opáčil Kalam.

„Císařovna chce Darúdzistán.“ Sapér se podíval Kvítkovi do očí. „Souhlasíš?“

Chlapec zaváhal, pak kývl.

Šumař pokračoval. „To, co chce, obvykle dřív nebo později dostane. Říkej tomu precedens. Takže se pokusila tvoje město dostat, správně, Kvítko? A stálo jí to pobočníci Lorn, dva říšský demony

a věrnost vrchní pěsti Dujeka, nemluvě o tom, že přišla o Paliče mostů. Dost na to, aby to píchnutí ucítla.“

„Dobrá. Ale co to má –“

„Nepřerušuj mě. Kaprál říkal, udělej seznam. Tak ho dělám. Zatím mě sleduješ? Výborně. Darúdzistán jí jednou vyklouzl ze spárů – ale příště se pojistí. Pokud bude nějaký příště.“

„No,“ Kvítko se mračil, „proč by nemělo být? Říkal jsi, že dostane, co si zamane.“

„A ty jsi věrný svýmu městu, Kvítko?“

„Ovšem –“

„Takže bys udělal všechno, co bude ve tvých silách, abys císařovně zabránil ho dobýt?“

„No ano, ale –“

„Pane?“ Šumař se obrátil zpátky na Kalama.

Hřmotný černoch se zadíval do vln, povzdechl si a kývl, než se obrátil ke Kvítkovi. „Je to takhle, mládenče. Nadešel čas. Já jdu po ní.“

Darúnský chlapec se tvářil nechápavě, ale Šumař si všiml, jak se Apsalar z obličejce vytratila barva. Náhle se posadila a pousmála se – a Šumaře zamrazilo, když to viděl.

„Nechápu, co to znamená,“ prohlásil Kvítko. „Po kom? Po císařovně? Jak?“

„On chce říct,“ ozvala se Apsalar stále s tím úsměvem, jenž k ní kdysi, velmi dávno, když byla... *někým jiným*, patřil, „že se ji pokusí zabít.“

„Cože?“ Kvítko vyskočil a málem spadl přes palubu. „Ty? Ty a tenhle sapér s mořskou nemocí s rozbitýma houslema na zádech? Myslíte si snad, že vám budeme pomáhat v tomhle šíleném, sebevražděním –“

„Už si vzpomínám,“ vyhrkla náhle Apsalar a s přimhouřenýma očima se podívala na Kalama.

Kvítko se obrátil k ní. „Na co?“

„Kalam. On byl dýkou falah'dan a Spár mu předal velení ruky. Kalam je mistr asasin, Kvítko. A Rychlej Ben –“

„Je tři tisíce líc daleko!“ zařval Kvítko. „Je oddílový mág, pro mistra Kápě! Tak je to, mizerný mrňavý oddílový mág.“

„Ne tak docela,“ opravil ho Šumař. „A to, že je tak daleko, nic neznamená, synku. Rychlej Ben je naše oříznutá kostka v dřevě.“

„Vaše co a v čem?“

„Oříznutá kostka, jako když hraješ drápky – dobrej hráč obvykle používá jednu kostku oříznutou, aby mohl podvádět při házení, jestli víš, co myslím. A díra je chodba Rychlýho Bena – tou se ve chvílce dostane ke Kalamovi, bez ohledu na to, jak daleko ve skutečnosti je. Takže, Kvítko, tady to máš: Kalam to chce zkusit, ale bude to chtít trochu naplánovat a připravit. A začátek je tady v Sedmiměstí. Chceš, aby byl Darúždžistán navěky svobodnej? Potom musí císařovna Laseen umřít.“

Kvítko se pomalu posadil. „Ale proč v Sedmiměstí? Copak není císařovna v Quon Tali?“

„Protože,“ odpověděl Kalam a natočil rybářský člun do ústí říčky, kde je ve chvílce obklopilo dusno a vedro panující na pevnině, „mládenče, Sedmiměstí každou chvíli povstane.“

„Co tím myslíš?“

Asasín vycenil zuby. „Vzpoura.“

Šumař se otočil a sledoval páchnoucí houští na břehu. *A to, řekl si v duchu se staženým žaludkem, je ta součást plánu, kterou nesnáším nejvíc. Honit se za jedním z těch Benovejch praštěnejch nápadů, když je celá zem v plamenech.*

O chvíli později propluli ohybem říčky a objevila se vesnice, několik chýší z proutí omazaného hlínou stojících zhruba v půlkruhu proti lodkám vytaženým na písčitou pláž. Kalam šfouchl do kormidelního vesla a rybářský člun zamířil k pláži. Když kýl zaškrábal o dno, Šumař přešel do vody a došel na suchou zem. Moby se mezi tím probudil a všemi čtyřmi pařátky se ho držel za halenu. Šumař si vřískajícího tvorečka nevšímal a pomalu se narovnal. „No,“ povzdychl si, když první z vesnických voříšků ohlásil jejich příjezd, „už to začíná.“

KAPITOLA DVĚ

Dodnes je snadné pominout skutečnost, že arenské vrchní velení bylo plné zrádců, rozbrojů, soupeření a zloby... Tvrzení, že [arenské vrchní velení] netušilo nic o temných proudech venku, je přinejlepším naivní, přinejhorším neuvěřitelně cynické...

Povstání ša'ik
Cullaran

TMAVĚ OKROVÝ OTISK RUKY NA STĚNĚ smýval déšť, barva stékala v pramíncích rýhami, kde pálené cihly spojovala malta. Kalous se krčil v lijavci, na tuto roční dobu neobvyklém, díval se, jak se otisk rozpouští, a přál si, aby nepršelo, aby se byl ke znamení dostal dřív, než ho déšť rozmazal, takže by mohl vycítit ruku, která se otiskla na vnější zeď starého falah'dského paláce v srdci His-saru.

Všechny kultury Sedmiměstí přímo přetékaly symbolismem, tajnými jazyky piktogramů s nepřímými odkazy, které měly mezi domorodci zlověstnou váhu. Takové symboly tvořily složitý dialog, jež muž žádný Malažan nerozuměl. Za mnoho měsíců svého pobytu zde si Kalous pomalu uvědomil, jaké nebezpečí tato nevědomost skrývá. Jak se blížil Rok Dryžny, takové symboly vyrůstaly jako houby po dešti a každá zeď v každém městě byla svítkem s tajnými kódy. Vítr, slunce a déšť zaručovaly, že časem zmizí, že tabulka bude brzy připravená pro další rozhovor.

A zdá se, že poslední dobou mají hodně co říct.

Kalous se otrásl a snažil se uvolnit napětí v šíji a ramenou. Jeho varování pro vrchní pěst zřejmě padala do hluchých uší. V těchto symbolech byly vidět jisté vzorce. A on byl zřejmě z Malažanů jediný, kdo měl zájem tu šifru rozluštit nebo kdo aspoň chápal, jak riskantní je setrvávat v nevědomosti.

Ve snaze udržet obličej suchý si stáhl kapuci hlouběji do čela a cítil, jak mu po předloktí stéká voda, když se široké manžety jeho pláště zvaného telaba na okamžik odhrnuly. Poslední zbytky barvy zmizely. Kalous se přiměl pokračovat v cestě.

Voda, proudící po dlažbě pod palácovými zdmi, mu sahala po kotníky, hnala se strouhami, které vedly prostředkem všech ulic a chodníků ve městě. Naproti vysoké zdi paláce již byly markýzy nad krámkou o velikosti šatních skříní nebezpečně prověšené. Ze studených stínů v dírách, které tu nahrazovaly výklady, pozorovali Kalouse kupci s kyselými výrazy.

Kromě ubohých oslíků a občas i koně s prohnutým hřbetem v ulicích nebyli téměř žádní chodci. Dokonce i když sem od Sahulského moře občas zabloudil vlhký vzduch, byl Hissar městem zrozeným z vnitrozemských pouští. Třebaže to byl přístav a nyní i ústřední přístaviště říše v těchto krajích, město a lidé byli duchem otočení k moři zády.

Kalous opustil těsný kruh prastarých budov a úzkých uliček kolem paláce a dorazil na Dryžnanskou kolonádu vedoucí rovně, jako když střelí, srdcem Hissaru. Guldindy, lemující vozovou dráhu Kolonády, se kývaly, jak do jejich okrově zbarvených širokých listů bušily kapky deště. Po obou stranách se zelenaly zahrady paláců, většinou beze zdí, otevřené veřejnému obdivu. Lijavec orval květy z keřů a zakrslých stromů, díky čemuž získaly dlážděné chodníčky bílou, červenou a růžovou barvu.

Historik se příkrčil, když mu závan větru přitiskl plášť k pravému boku. Voda na rtech chutnala slaně, jediná známka rozzlobeného moře pouze tisíc kroků po jeho pravici. Tam, kde se ulice pojmenovaná po Bouři Apokalypsy náhle zužovala, se vozová cesta změnila v rozbahněnou pěšinu s rozbitou dlažbou plnou hliněných střepů a vysoké, kdysi vznosné ořešáky ustupovaly pouštním křovinám. Změna byla tak prudká, že se Kalous ocitl po lýtka hluboko ve vodě plné hnoje, než si uvědomil, že dorazil na kraj města. Přimhouřil oči před deštěm a vzhlédl.

Nalevo, rozmazaná za clonou deště, se tyčila kamenná hradba Císařského pozemku. Za hradbou se vzhůru dral kouř. Napravo a mnohem blíž měl změřt kožených stanů, koní, velbloudů a vozů – tábor kupců, kteří nedávno dorazili ze Sialk Odhan.

Kalous si kvůli větru přitáhl plášť úžeji k tělu a zabočil doprava k tábořišti. Lilo natolik hustě, že dešť tlumil jeho kroky, takže ho táboroví psi nezaslechli, když kráčel úzkou rozbahněnou pěšinkou mezi rozlezlými stany. Kalous se zastavil na křižovatce. Naproti sobě měl velký stan barvy mědi, jehož stěny byly hustě pomalované symboly. Z vchodu se nesl kouř. Historik pokračoval v cestě a jen nepatrně zaváhal, než odhrnul stanovou chlopeň a vstoupil.

Když se zastavil, aby si z pláště vytřepal vodu, udeřila do něj stěna hluku a vlny horké páry. Jak se rozhlížel, všude kolem něj křičeli, kleli a smáli se lidé, vzduch byl plný opojného kouře z durhangu a kadidla a vůně pečeného masa, kyselého vína a sladkého piva. V kalíšcích rachotily kostky, jak se nalevo sešla dvacítka hráčů, před ním se davem rychle proplétal tapu a v každé ruce třímal čtyři stopy dlouhý železný rožeň s pečeným masem a ovocem. Kalous na něj zavolal a zvedl ruku, aby upoutal jeho pozornost. Prodavač se rychle přiblížil.

„Kůzlečí, přísahám!“ vykřikoval tapu v jazyce pobřežních Debrálů. „Z kozy, ne ze psa, Dosine! Přívoň si sám, a za tak chutné zboží zaplatíš pouhý střížek! Zaplatil bys snad v Dosin Pali taky tak málo?“

Kalous se narodil na planinách Dal Honu, takže jeho pleť byla stejně tmavá jako u místních Debrálů. Na sobě měl námořnickou telabu kupce z ostrovního města Dosin Pali a tímto jazykem mluvil bez cizího přízvuku. Na tapuovo prohlášení se zazubil. „Za psa zcela určitě, tapuharale.“ Vylovil dva místní srpky – odpovídaly základnímu „střížku“ z říšského stříbrného jakatu. „A jestli si myslíš, že Mezlové na ostrovech se stříbra vzdávají ochotněji, tak jsi hlupák!“

Tapu ze špízu nervózně stáhl kousek masa, z něhož kapala šťáva, a dva měkké, kulaté jantarové plody a zabalil jídlo do listů. „Střez se mezlovských špehů, Dosine,“ zamumlal. „Slova lze překroutit.“

„Slova jsou to jediné, co mají,“ opáčil Kalous opovržlivě, když si bral jídlo. „Je tedy pravda, že mezlovskému vojsku teď velí zjizvený barbar?“

„Muž s tváří démona, Dosine.“ Tapu zakroutil hlavou. „Dokonce i Mezlové se ho bojí.“ Strčil do kapsy srpky a znovu zvedl rozně nad hlavu. „Kůzlečí, ne psí!“

Kalous si našel stanovou stěnu, o kterou se mohl opřít zády, a zatímco pojídal maso, jak bylo v kraji zvykem – rychle a dělal při tom nepořádek –, pozoroval dav. *Každé jídlo je tvé poslední* bylo shrnutím celé sedmiměstské filozofie. Bradu měl celou umaštěnou a tuk mu kapal z prstů. Listy zahodil na rozbahněnou zem a obřadně se dotkl čela v nyní zakázaném děkovném gestu jednomu z falah'dan, jehož kosti nyní hnily v nánosu bahna v Hissarské zátoce. Historik upřel oči na kruh starců za hráči a zamířil k nim, jen si cestou otíral ruce o stehna.

Shromáždění znamenalo Kruh ročních dob, v němž proti sobě stáli dva jasnovidci a ve složitém tanci posunků spolu hovořili symbolickým jazykem věštění. Když se protlačil mezi diváky, uviděl věstce v kruhu. Jedním byl staříčkový šaman, jehož stříbrem prošpikovaná tvář prozrazovala Semka z dalekého vnitrozemí. Proti němu pak stál asi patnáctiletý chlapec, jenž měl místo očí dvě propadlé jamky se špatně zahojenými jízvami. Hubené údy a nafouknuté břicho ukazovaly na pokročilé stadium podvýživy. Kalous usoudil, že chlapec přišel o rodinu během malazského dobývání a nyní žije v uličkách Hissaru. Našli ho organizátoři Kruhu, protože bylo dobře známo, že bohové často promlouvají skrze tyto trpící duše.

Napjaté ticho mezi diváky historikovi prozradilo, že v této věštbě je síla. I když byl chlapec slepý, držel se stále čelem k semskému jasnovidci, který v naprostém tichu pomalu tančil po bílém písku nasypaném na podlahu. Věštcí natahovali ruce a do vzduchu mezi sebou kreslili vzory.

Kalous doulbl do muže vedle sebe. „Co věští?“ zašeptal.

Muž, místní prcek s jízvami starého hissarského pluku na tvářích špatně zakrytými popáleninami, zasyčel mezi špinavými zuby. „Nic menšího než ducha Drydžny, kterého tu vykreslili svýma rukama – ducha, kterého tu viděli všichni, přízračný příslib ohně.“

Kalous si povzdech. „Co bych dal za to, abych to taky viděl...“

„Uvidíš – hele, už je to tu zas!“

Historik se díval, a kmitající se ruce jako by se dotýkaly neviditelné postavy a při kontaktu se zamihotalo narudlé světlo. Záře naznačo-

vala lidskou postavu, jež získávala na určitosti. Žena s ohnivým tělem. Zvedla ruce a na zápěstích se jí zablesklo cosi jako železo; tanečníci náhle byli tři, jak se točila a prop létala mezi věštcí.

Chlapec náhle zvrátil hlavu dozadu a z hrdla mu unikala slova, jako když o sebe drhnou kameny. „Dvě fontány zuřící krve! Tvářív tvář. Krev je stejná, ty dvě jsou stejné, a slané vlny budou omývat pobřeží Raraku. Svatá poušť se rozpomíná na svou minulost!“

Ženské zjevení zmizelo. Chlapec přepadl dopředu, tvrdý jako prkno se složil do písku. Semský jasnovidce si dřep l a položil mu ruku na hlavu. „Je navrácen ke své rodině,“ prohlásil starý šaman do ticha. „Milost Drydžny, nejvzácnější z darů, toto dítě získalo.“

Otrlí domorodci se rozplakali, další padali na kolena. Kalous byl otřesen. Zacouval, zatímco se kruh pomalu stahoval. Mrkáním dostal pot z očí. Pak vycítil, že ho někdo pozoruje, a rozhlédl se kolem sebe. Naproti němu stála postava zahalená v černé kůži, s kapucí z kozí kůže i s hlavou staženou do čela, takže měla obličej ve stínu. Vzápětí neznámý odvrátil zrak. Kalous se rychle ztratil z jeho dohledu.

Zamířil k východu ze stanu.

Sedmiměstská civilizace byla prastará, prosáknutá mocí dávných dob, kdy ascendenty kráčely po každé kupecké stezce, po každé pěšině, po každé ztracené cestě mezi zapomenutými místy. Písek prý ve svých šustících proudech hromadil sílu a každý kámen byl nasáklý kouzly jako krví a pod každým městem ležel bezpočet dalších měst, starších měst, měst, která sahala až k samotné První říši. Každé město tu prý bylo postaveno na zádech příznaků, na duchovní podstatě silné jako vrstvy drcených kostí. Prý každé město pod svými ulicemi stále pláče, směje se, křičí, vyvolává zboží a smlouvá, modlí se a nadechuje poprvé i naposledy, než přijde smrt. Pod ulicemi odpočívaly sny, moudrost, hloupost, strach, vztek, žal, chtíč, láska i hořká návist.

Historik vyšel do deště, opět se zabalil do pláště a zhluboka vdechoval čistý chladný vzduch.

Dobyvatelé mohli překonat městské hradby a zabít vše živé ve městě, naplnit všechny paláce, domy i krámy vlastními lidmi, a přesto ovládli pouze tenký povrch města, slupku přítomnosti, a jednoho dne je duchové zdola svrhnou, až z nich samých bude jen další vrstva mezi mnoha. *Tohle je nepřítel, jehož nemůžeme porazit*, o tom byl Kalous

přesvědčen. *A přesto nám historie vypráví příběhy o těch, kteří se tomuto nepříteli stále znovu stavěli. Vítězství možná neznamenaá tohoto nepřítele porazit, nýbrž spojit se s ním a stát se jeho součástí.*

Císařovna sem vyslala novou pěst, aby ze země vytloukla tato nepokojná staletí. Opustila Coltaina, jak jsem tvrdil Malliku Relovi? Nebo si ho jen připravovala jako zbraň vykovanou a nabroušenou pro jeden jediný úkol?

Kalous odešel z tábora a opět se přikrčil před prudkým lijákem. Před ním se zvedala brána Císařského pozemku. Třeba nějaké odpovědi na své otázky najde asi tak za hodinu, až se osobně setká s Coltainem z Vraního klanu.

Přešel rozbrázděnou cestu, čvachtal kalužemi vyplňujícími koleje vyježděné povozy a pak do kopce ke strážnici.

Když dorazil k úzké boční brance, ven vystoupili dva strážní s kapucemi.

„Dnes žádní prosebníci, Dosine,“ sdělil mu jeden z malazských vojáků. „Zkus to zítra.“

Kalous si rozeplnul plášť a rozhrnul ho, aby byl vidět císařský odznak, který měl připnutý na haleně. „Pěst svolala radu, ne?“

Oba vojáci zasalutovali a couvli. Ten, který prve promluvil, se omluvně usmál. „Nevěděli jsme, že jste s tím druhým,“ řekl.

„S kterým druhým?“

„Dorazil před pár minutami, historiku.“

„Aha, ovšem.“ Kalous na ně kývl a vstoupil. Na kamenné dlažbě v průchodu byly blátivé otisky páru měkkých škorní. Historik se zamračil a prošel na nádvoří. Podél zdi nalevo vedl zastřešený chodník až k bočním vrátkům přisedlé, nezajímavé budovy velitelství. Kalous již byl stejně mokrý, takže zamířil přímo k hlavnímu vchodu do budovy. Cestou si všiml, že muž, jenž přišel před ním, udělal totéž. Otisky, zalité vodou, prozradily nohy do O. Historik se zamračil ještě víc.

Dorazil ke dveřím, kde se objevil další strážný, jenž ho zavedl k místnosti, kde se konala porada. Když došel k dvoukřídlym dveřím do místnosti, podíval se po stopách svého předchůdce, ale žádné nenašel. Ten druhý se očividně vydal do jiné místnosti v domě. Kalous pokrčil rameny a otevřel dveře.

Poradní místnost měla nízký strop a kamenné stěny jen ohozené vápnem. Vědovl jí dlouhý mramorový stůl, jaksi neúplný, neboť scházely židle. Již tu byli Mallik Rel, Kulp, Coltain a další záchlum-

ský důstojník. Když historik vstoupil, všichni se obrátili a Rel mírně překvapeně zvedl obočí. Očividně netušil, že Coltain pozval i Kalouse. Hodlal snad nový velitel vyvést kněze z míry, když mu o tom schválně neřekl? Po chvíli historik tuto myšlenku zavrhl. Spíš to byl důsledek zmateného nového velení.

Židle kvůli této poradě odnesli, jak bylo zřejmé ze stop, které nechaly jejich nohy v bílém prachu na podlaze. Na Mallíku Relovi i Kulpovi byl jasně vidět neklid, protože nevěděli, kam ani jak se postavit. Džistálský Maelův kněz přešlapoval z nohy na nohu, ruce měl založené v rukávech a v potu na jeho čele se odrážela drsná záře luceren stojících na stole. Kulp vypadal, že potřebuje zeď, o níž by se mohl opřít, ale očividně si nebyl jistý, jak by se Záchlumčané dívali na tak nedbalý postoj.

Kalous se v duchu usmál, sundal si zmáčený plášť a pověsil ho na starý držák na pochodně vedle dveří. Pak se otočil a představil se nově pěti Coltainovi, jenž stál u bližšího konce stolu se svým důstojníkem po levici – podmračeným veteránem, jehož široký plochý obličej jako by se skládal do šikmé jizvy, co se mu táhla od levého obočí po pravou stranu brady.

„Jsem Kalous,“ oznámil historik. „Říšský historik.“ Mírně se uklonil. „Vítej v Hissaru, pěsti.“ Zblízka viděl, že vojevůdce Vraního klanu nese stopy těch čtyřiceti let, která prožil na severu Záchlumské planiny v Quon Tali. Hubenou, bezvýraznou tvář měl zbrzděnou, hluboké vrásky kolem širokých úst s tenkými rty a v koutcích tmavých, hluboko posazených očí vějířky. Naolejované copy propletené amulety z vraních per mu visely až pod ramena. Byl vysoký a na sobě měl otlučenou kroužkovou vestu přes košili z vydělané hověziny a ze širokých plecí mu ke kolenům spadal plášť z vraních per. Měl jezdecké kamaše řemínky sešněrované po stranách až k bokům. Pod levou paží mu vyčníval rohovinový jílec dlouhého nože.

V odpověď na Kalousova slova naklonil hlavu na stranu. „Když jsem tě viděl naposledy,“ pronesl s drsným záchlumským přízvukem, „ležel jsi v horečkách na císařově vlastním lůžku, připravený vstát a projít branou mistra Kápě.“ Odměl se. „Bult byl ten mladý válečník, který tě proklál kopím, a za jeho námahu ho voják jménem Dujek políbil na tvář mečem.“ Pomalu se usmál na zjizveného veterána vedle sebe.

Prošedivělý jezdec se dál mračil, i když se podíval na Kalouse. Po chvíli pohodil hlavou a nafoukl hrud'. „Pamatuju se na neozbrojeného muže. Právě to, že nadržel v rukou zbraně, otočilo v poslední chvíli mé kopí. Vzpomínám si na Dujekův meč, který mi ukradl krásu ve chvíli, kdy mu můj kůň prokousl ruku. Pamatuju se, že Dujek o tu ruku přišel u ranhojičů, neboť ji ovanul smrdutý dech mého koně. Mezi námi, v tom souboji jsem prohrál já, protože ztráta ruky nijak neovlivnila Dujekovu zárnou kariéru, kdežto když já přišel o svou krásu, zůstala mi jen ta žena, co jsem už měl.“

„A nebyla to náhodou tvá sestra, Bulte?“

„Byla, Coltaine. Ta slepá.“

Oba Záchlumčané se odmlčeli, jeden se mračil, druhý chmuřil.

Kulp cosi přídušeně zachrčel. Kalous pomalu zvedl obočí. „Mrzí mě to, Bulte,“ řekl. „Já v té bitvě byl a tebe ani Coltaina jsem neviděl. A každopádně jsem si vůbec nevšiml, že bys nějak ztratil na kráse.“

Veterán kývl. „Člověk se musí pořádně podívat, to je pravda.“

„Možná,“ ozval se Mallik Rel, „je čas skončit se zdvořilostmi, jakoliv jsou zábavné, a začít poradu.“

„Až budu připravený,“ opáčil Coltain a dál hleděl na Kalouse.

Bult zabručel. „Pověz mi, historiku, co tě přimělo vstoupit do bitvy beze zbraní?“

„Možná jsem je ztratil v té mele.“

„Ale neztratil. Neměl jsi opasek, pochvu ani štít.“

Kalous pokrčil rameny. „Jestli už mám zaznamenávat události v této říši, musím být uprostřed dění, pane.“

„Prokážeš tak bezstarostný zápal i při zaznamenávání událostí Coltainova velení?“

„Zápal? To ano, pane. A bezstarostný,“ povzdechl si, „žel, má odvaha již není, co bývala. V těchto dnech nosím do bitev zbroj, krátký meč a štít. A přílbu. A chodím obklopený osobní stráží a držím se nejmíň lígu od nejprudšího boje.“

„Léta ti přinesla moudrost,“ podotkl Bult.

„Obávám se, že v jistých věcech,“ řekl Kalous pomalu, „ne dost velkou.“ Otočil se ke Coltainovi. „Budu ovšem natolik smělý, abych přispěl radou při této poradě, pěsti.“

Coltain při řeči sklouzl pohledem na Mallika Relu. „A přitom se bojíš, protože předpokládáš, že mi řekneš věci, které se mi nebudou

líbit. A já, až je uslyším, dám možná Bultovi příkaz, aby dokončil dílo a dorazil tě. Hodně mi to prozrazuje,“ pokračoval, „o situaci v Arenu.“

„O tom já moc nevím,“ přiznal Kalous a pod halenou mu stékal čůrek potu. „Ale o tobě ještě míš, pěsti.“

Coltainův výraz se nezměnil. Kalousovi připomínal kobru, která se před ním pomalu zvedá, nemrkající, chladnou.

„Otázka,“ vložil se do hovoru Mallik Rel. „Porada už začala?“

„Ještě ne,“ odvětil Coltain pomalu. „Čekáme na mého zaklínače.“

Maelův kněz se ostře nadechl. Kulp popošel blíž.

Kalousovi náhle vyschlo v hrdle. Odkášlal si a řekl: „Nebyl to snad císařovnin rozkaz – v prvním roce její vlády –, že všichni záchlumští zaklínači mají být, ehm, vymýceni? Pak následovala hromadná oprava, ne? Vzpomínám si, jak jsem viděl hradby Unty...“

„Trvalo jim dlouho, než umřeli,“ poznamenal Bult. „Viseli na železných bodcích, dokud si pro jejich duše nepřiletěly vrány. My přivedli své děti pod městské hradby, aby se podívaly na kmenové staršiny, které nám sebral rozkaz krátkovlasé ženy. Na jejich památku jsme jim udělali jizvy, abychom udrželi pravdu naživu.“

„Císařovny,“ podotkl Kalous a pozoroval, jak se tváří Coltain, „jíz nyní sloužíte.“

„Krátkovlasá žena neví nic o záchlumských zvyklostech,“ opáčil Bult. „Vrány, nesoucí v sobě duše největších zaklínačů, se vrátily k našim lidem, aby vyčkaly na nový život, a tak se k nám moc staršinů vrátila.“

Otevřely se posuvné boční dveře, jichž si Kalous dosud nevšiml, a do místnosti vstoupil vysoký muž s ohnutýma nohama a s tváří skrytou ve stínu koží kapuce, kterou si teď stáhl, a odhalil hladkou tvář chlapce stěží desetiletého. Tmavé oči mladík upřel na historika.

„Toto je Sormo E'nath,“ představil jej Coltain.

„Sormo E'nath – stařec – byl popraven v Untě,“ štěkl Kulp. „Byl to nejmocnější zaklínač – císařovna se ujistila, že je to on. Prý mu trvalo jedenáct dní, než na hradbě umřel. Tady ten není Sormo E'nath. Tohle je kluk.“

„Jedenáct dní,“ zabručel Bult. „Žádná vrána nedokázala sama podržet celou jeho duši. Každý den přiletěla jiná, až byl pryč celý. Jedenáct dní, jedenáct vran. Taková byla Sormova moc, jeho vůle

žit, a takovou čest mu prokázali černokřídlí duchové. Jedenáct jich k němu přišlo. *Jedenáct.*“

„Starší magie,“ zašeptal Mallik Rel. „Hodně dávných svitků něco takového naznačuje. Tento chlapec dostal jméno Sormo E'nath. Je to skutečně znovuzrozený zaklínač?“

„Rhivové v Genabakis věří v něco podobného,“ poznamenal Kalous. „Novorozené dítě se může stát nádobou pro duši, která ještě neprošla branou mistra Kápě.“

Chlapec promluvil, hlas měl slabý, ale již mu přesakoval na pokraji mužného věku. „Jsem Sormo E'nath, který si v hrudní kosti nese vzpomínku na železný bodec. Mého zrodu se zúčastnilo jedenáct vran.“ Shrnul si plášť z ramenou. „Dnes jsem narazil na obřadní věštění a v davu jsem uviděl historika Kalouse. Společně jsme přihlíželi vidění seslanému velmi mocným duchem, duchem, jehož tvář je jednou mezi mnoha. Tento duch přislíbil armageddon.“

„Viděl jsem to, co on,“ potvrdil Kalous. „Za městem se utábořila kupecká karavana.“

„Neodhalili v tobě Malažana?“ podivil se Mallik.

„Mluví kmenovým jazykem dobře,“ podotkl Sormo. „A dělá gesta ohlašující nenávisť k říši. Dost výrazná a provedená tak, aby zmátla domorodce. Pověz, historiku, už jsi takové věštby někdy viděl?“

„Ne tak... jasně,“ přiznal Kalous. „Ale viděl jsem dost zřejmé, abych vycítil, že se věci dávají do pohybu. Nový rok přinese vzpouru.“

„Smělé tvrzení,“ odsekl Mallik Rel a povzdechl si, stání ho rozhodně vyvádělo z míry. „Nová pěst dobře udělá, když s opatrností brát bude taková prohlášení. Mnohá jsou proctví v této zemi, stejně tolik jich je, kolik lidí, zdá se. Takové množství pravdivost každého umenšuje. Povstání se v Sedmiměstí slibuje každý rok od chvíle, kdy je Malažané dobyli. A co z nich vzešlo? Nic.“

„Kněz má skryté motivy,“ poznamenal Sormo.

Kalous zadržel dech.

Relův kulatý, zpocený obličej zbělel.

„Všichni lidé mají skryté motivy,“ prohlásil Coltain, jako by zaklínačovo tvrzení nebral v úvahu. „Slyším varování a radu být opatrný. V tom je rovnováha. Toto jsou má slova. Mág, který touží opírat se o stěny z kamene, mě považuje za zmiji v pokrývkách. Jeho strach ze

mne hovoří za každého vojáka v Sedmé armádě. “Pěst Coltain si odplivl na podlahu a udělal obličej. „Jejich pocity mě nezajímají. Pokud budou plnit mé rozkazy, já na oplátku budu sloužit jim. Jestliže poslouchat nebudou, vyrvu jim srdce z hrudi. Slyšíš má slova, kádrový mágu?“

Kulp se zamračil. „Slyším.“

„Já jsem tady,“ Relův hlas zněl málem pronikavě, „abych předal rozkazy vrchní pěsti Pormquala –“

„Před, nebo po oficiálním přivítání vrchní pěsti?“ Ještě než Kalous domluvil, již svých slov litoval, i když Bult zařval smíchy.

Mallik Rel se v odpověď narovnal. „Vrchní pěst Pormqual vítá pěst Coltaina v Sedmiměstí a přeje mu v jeho novém postavení vše nejlepší. Sedmá armáda zbývá jako jediná ze tří původních armád Malazské říše a vrchní pěst věří, že pěst Coltain bude ctít její pozoruhodnou historii.“

„Mně na pověsti nesejde,“ zabručel Coltain. „Budou je soudit podle jejich činů. Pokračuj.“

Rel, celý se třesa, pokračoval: „Vrchní pěst Pormqual mne požádal, abych předal jeho rozkazy pěsti Coltainovi. Admirál Nok má opustit hissarský přístav a pokračovat do Arenu, jakmile budou na lodích doplněny zásoby. Pěst Coltain má pokračovat s přípravami na tažení Sedmé po souši... do Arenu. Je přáním vrchní pěsti vykonat přehlídku Sedmé před konečným nasazením.“ Kněz vytáhl zapečetěný svitek a položil ho na stůl. „Takové jsou rozkazy vrchní pěsti.“

Coltainovi znechucením potemněla tvář. Zkřížil ruce na prsou a schválně se k Relovi obrátil zády.

Bult se zasmál, ale nebylo v tom veselí. „Vrchní pěst si přeje vykonat přehlídku vojska. Předpokládám, že má ve službách velehága a možná i ruku Spáru, co? Jestli chce vykonat přehlídku Coltainových oddílů, může sem přijít chodbou. Pěst nehodlá vybavit tuhle armádu na čtyřsetlígový pochod, aby se mohl Pormqual mračit na prach na jejich botách. Po takovém přesunu by východní provincie Sedmiměstí zůstaly bez okupační armády. V čase nepokojů by to bylo považováno za ústup, zvlášť když by navíc odplula Sahulská flotila. Této zemi se nedá vládnout zpoza arenských hradeb.“

„Odporujete rozkazu vrchní pěsti?“ zeptal se Rel šeptem a oči, jež upíral na Coltainova široká záda, se mu leskly jako krvavé démanty.

Pěst se otočila. „Já radím změnu těchto rozkazů,“ prohlásil Col-
tain, „a teď čekám na odpověď.“

„Odpověď vám dám,“ zachrptěl kněz.

Coltain ohrnul nos.

Ozval se Bult. „Ty? Ty jsi kněz, ne voják, ani guvernér. Ty ani nejsi
oficiálně členem vrchního velení.“

Rel se na veterána zamračil. „Nejsem? Tedy –“

„Ne podle císařovny Laseen,“ přerušil ho Bult. „Ona o tobě nic
neví, knězi, kromě toho, co napíše vrchní pěst do hlášení. Pochop, že
císařovna nepředává moc lidem, které nezná. Vrchní pěst Pormqual
tě zaměstnal jako svého poslíčka, a tak s tebou bude pěst zacházet.
Ty nevelíš nikomu. Ani Coltainovi, ani mně, dokonce ani obyčejné-
mu kuchaři od Sedmé.“

„Předám tato slova i názor vrchní pěsti.“

„Nepochybně. Smíš teď odejít.“

Relovi spadla brada. „Odejít?“

„Už jsme s tebou skončili. Jdi.“

Mlčky se dívali, jak kněz odchází. Jakmile se za ním dveře zavřely,
Kalous se obrátil na Coltaina. „To možná nebylo moudré, pěsti.“

Coltain vypadal ospale. „Mluvil Bult, ne já.“

Kalous se podíval na veterána. Zjizvený voják se zubil.

„Pověz mi něco o Pormqualovi,“ vybídl historika Coltain. „Setkal
ses s ním?“

Kalous se otočil zpátky k pěsti. „Ano, setkal.“

„Vládne dobře?“

„Pokud dokážu posoudit,“ začal Kalous, „tak nevládne vůbec.
Většinu výnosů vydává muž, kterého jste – kterého Bult právě vy-
hodil z porady. A v pozadí jsou houfy dalších, většinou bohatí kupci
urozeného původu. To oni jsou v základě zodpovědní za snížení po-
vinných cel na dovážené zboží a odpovídající zvýšení místních daní
na výrobky a vývoz – pochopitelně s výjimkou toho, co vyvázejí oni
sami. Říšskou okupací ovládají malazští kupci, a tato situace se ne-
změnila od chvíle, kdy Pormqual před čtyřmi lety přijal titul vrchní
pěsti.“

Bult se zeptal: „Kdo byl vrchní pěst před ním?“

„Kartheron Krust, který se jednou v noci utopil v arenském pří-
stavu.“

Kulp se zatvářil znechuceně. „Krust by dokázal namol opilý proplavat hurikánem, ale pak šel a utopil se právě jako jeho bratr Urko. Ani jedno tělo se samozřejmě nenašlo.“

„To znamená?“

Kulp se zazubil na Bulta, ale neřekl nic.

„Krust i Urko byli oba císařovi muži,“ vysvětloval Kalous. „Zdá se, že měli stejný osud jako většina Kellanvedových společníků včetně Toca Staršího a Amerona. Ani *jejich* těla se nikdy nenašla.“ Historik pokrčil rameny. „To už je stará historie. Vlastně *zakázaná* historie.“

„Podle tebe byli zavražděni na Laseenin rozkaz,“ hádal Bult a vyčlenil křivé zuby. „Ale představ si situaci, že císařovi nejschopnější velitelé prostě... zmizí. Císařovna zůstane sama, zoufale potřebuje schopné lidi. Zapomínáš, historiku, že než se Laseen stala císařovnou, byla si blízká právě s Krustem, Urkem, Ameronem, Dassemem a ostatními. Představ si, jak je teď osamělá a stále cítí bolest opuštěnosti.“

„A to, že zavraždila další blízké druhy – Kellanveda a Tanečníka –, nebylo něco, co by podle ní mohlo ovlivnit přátelství s těmito veliteli?“ Kalous zavrtěl hlavou a uvědomoval si, jak zatrpkle mluví. *Byli to i mí druhové.*

„Některé chyby v úsudku se nedají nikdy napravit,“ podotkl Bult. „Císař a Tanečník byli schopní dobyvatelé, ale byli také schopní vládcové?“

„To už se nedozvíme,“ štěkl Kalous.

Veterán si povzdechl, znělo to skoro jako frknutí. „Ne, ale jestli byla v blízkosti trůnu nějaká osoba schopná vidět, co se blíží, tak to byla Laseen.“

Coltain znovu plivl na podlahu. „Víc k tomu není co dodat, historiku. Zaznamenej, co tu bylo vyřčeno, pokud to na tvůj vkus není příliš hořké.“ Ohlédl se na zamlklého Sormo E'natha a zamračil se.

„I kdybych se tím měl udusit,“ opáčil Kalous, „zapíšu všechno. Kdybych to neudělal, nemohl bych se považovat za historika.“

„Tak tedy dobrá.“ Pěst Coltain dál upíral zrak na Sormo E'natha. „Pověz, historiku, co má Mallik Rel na Pormquala, že ho má v hrsti?“

„To bych taky rád věděl, pěsti.“

„Zjistí to.“

„Žádáš mne, abych špehoval.“

Coltain se k němu otočil s nepatrným úsměvem na rtech. „A co jsi dělal v tom kupeckém stanu, Kalousi?“

Kalous se zaškaredil. „Budu muset jet do Arenu. Myslím, že Mal-lik Rel se už se mnou dál radit nebude. Ne, když jsem viděl jeho po-koření. Vlastně si jsem docela jistý, že mě zařadil mezi své nepřátele, a jeho nepřátelé mají jaksí ve zvyku mizet beze stopy.“

„Já nezmizím,“ prohlásil Coltain, popošel blíž a sevřel historiko-ví rameno. „Mallika Rela si tedy nebudeme všímat. Budeš převelen k mému štábu.“

„Jak příkazuješ, pěsti,“ řekl Kalous.

„Porada skončila.“ Coltain se otočil ke svému zaklínači. „Sormo, dnešní ranní dobrodružství mi vylíčíš... později.“

Zaklínač se uklonil.

Kalous si vzal plášť a s Kulpem v patách odešel ze síně. Když se za nimi zavřely dveře, historik zatahal kádrového mága za rukáv. „Na slovíčko. V soukromí.“

„Jsem pro,“ souhlasil Kulp.

Našli si místnost dál v chodbě, kde byla jen hromada rozbitého ná-bytku. Kulp za nimi zavřel a zamkl dveře a pak se s divokým pohle-dem v očích otočil ke Kalousovi. „To vůbec není člověk – je jako zvíře a vidí věci jako zvíře. A Bult – Bult slyší vrčení a vidí zjezenou srst svého pána a převádí je do slov – ještě jsem nepotkal tak užvaněného Záchlumčana, jako je ten pochroumaný dědek.“

„Očividně,“ podotkl Kalous suše, „měl Coltain hodně co říct.“

„Mám takové tušení, že Maelův kněz už plánuje pomstu.“

„Ano. Ale mě šokovalo, jak Bult bránil císařovnu.“

„A ty jeho názor sdílíš?“

Kalous si povzddechl. „Že lituje svých činů a nyní plně cítí osamělost mocných? Možná. Je to zajímavé, ale pro věc už dávno ne důležité.“

„Myslíš, že se Laseen svěřila těmto záchluským divochům?“

„Coltain byl povolán k audienci u císařovny a podle mě se Bult od svého pána nehne na krok – ale co se mezi nimi odehrálo v Laseeninyh soukromých komnatách, zůstává záhadou.“ Historik pokr-čil rameny. „Na Mallika Rela byli připravení, tolik je zřejmé. A co si vlastně myslíš o tom mladém zaklínači?“

„Mladém?“ Kádrový mág se zamračil. „Ten *kluk* má auru starce. Cítím z něj obřadní pití kobylí krve, a ten obřad u zaklínače značí

železný věk – posledních pár let života, největší rozkvět sil. Viděl jsi ho? Vystřelil na kněze šípku a pak jen mlčky stál a čekal, co se bude dít.“

„Přesto jsi tvrdil, že to je lež.“

„Nebylo třeba Sormovi prozradit, jak citlivý mám nos, a dál se k němu budu chovat jako k chlapci, k podvodníkovi. Jestli budu mít štěstí, tak si mě nebude všímat.“

Kalous zaváhal. Vzduch v místnosti byl zatuchlý, a když se nadechl, cítil prach. „Kulpe,“ řekl nakonec.

„Ano, historiku, co ode mě žádáš?“

„Nemá to nic společného s Coltainem ani s Mallikem Relem nebo Sormo E'nathem. Žádám tě o pomoc.“

„S čím?“

„Chci osvobodit vězně.“

Kádrový mág zvedl obočí. „Z hissarské šatlavy? Historiku, u hissarské gardy nemám žádné slovo –“

„Ne, ne z městské šatlavy. Tohle je vězeň říše.“

„Kde toho vězně drží?“

„Prodali ho do otroctví, Kulpe. Je v otataralových dolech.“

Kádrový mág vytřeštil oči. „Pro dech mistra Kápě, Kalousi, ty žádáš o pomoc *mága*? Myslíš, že se k těm dolům dobrovolně přiblížím? Otataral ničí kouzla, dohání mágy k šílenství –“

„Jen připluješ k ostrovu,“ přerušil ho Kalous. „Máš moje slovo, Kulpe.“

„Abych vyzvedl vězně a pak co, vesloval jako blázen s dosinskou válečnou galérou za zádí?“

Kalous se zazubil. „Něco takového.“

Kulp se podíval na zavřené dveře a pak si prohlížel zničené vybavení v místnosti, jako by si ho doposud nevyšiml. „Co je to za pokoj?“

„Kancelář pěsti Torlom,“ odpověděl Kalous. „Kde ji té noci našel dryžznanský asasín.“

Kulp pomalu kývl. „A vybrali jsme si ji náhodou?“

„To rozhodně doufám.“

„Já taky, historiku.“

„Pomůžeš mi?“

„Ten vězeň... kdo je to?“

„Heborik Lehkoruký.“

Kulp pomalu kývl podruhé. „Promyslím si to, Kalousi.“

„Smím se zeptat, co chceš promyšlet?“

Kulp se zamračil. „To, že by po světě pobíhal další proradný historik, co jiného?“

Svaté město Erlitan bylo městem z bílého kamene, zvedalo se od přístavu a zabíralo a zcela obklopovalo velký kopec s plochým vrškem, známý jako Džen'ráb. Lidé věřili, že pod Džen'rábem je pochováno jedno z prvních měst na světě a že v udusané suti čeká trůn Sedmi ochránců, o němž báje pravila, že vůbec není trůnem, nýbrž komnatou se sedmi stupínky v kruhu, posvěcenými sedmi ascendenty, které založily Sedmiměstí. Erlitan byl tisíc let starý, ale starověké město Džen'ráb, nyní hromada kamení, bylo údajně devětkrát starší.

Jeden z prvních falah'dan Erlitanu začal na vršku Džen'rábu s rozsáhlou a náročnou stavbou na počest města pohřbeného pod ulicemi. Lomy na severním pobřeží byly vybrány do dna, celé kopce odhrabány, dělníci upravili desetitunové kvádry bílého mramoru a dopravili je do přístavu, odkud je další protáhli dolními čtvrtěmi k rampám vedoucím na pahorek. Na Džen'rábu vyrůstaly jako drahokamy v panenské koruně chrámy, paláce, zahrady, dómy, věže a falah'dský palác.

Tři roky poté, co poslední kvádr dosedl na své místo, se starověké zasypané město... otřásl. Podzemní klenby se pod nesmírnou tíhou Falah'dské koruny propadly, zdi se bortily do stran, základní kameny se sesouvaly do ulic plných prachu. Pod povrchem se prach choval jako voda, hnal se pod ulicemi a uličkami, dral se do otevřených dveří, pod podlahami – a v neproniknutelné temnotě Džen'rábu zůstávalo vše nespátřeno. Za jasného úsvitu, když se na povrchu ohlásilo výročí nástupu onoho falah'd na trůn, se Koruna propadla, věže se zřítily, dómy pukaly v oblacích bílého mramorového prachu a palác klesl do řeky tekoucího prachu, na některých místech jen o pár stop, jinde do některého z jejích ramen o více než dvacet sáhů hluboko.

Diváci v Dolním Městě to pak popisovali. Vypadalo to, jako by Korunu uchopila obrovská neviditelná ruka a všechny budovy zamáčkla do země a zároveň je drtila v sevření. Oblak prachu na celé dny změnil slunce v měděný kotouč.

Toho dne zahynulo přes třicet tisíc lidí včetně falah'd samotného a ze tří tisíc těch, kdo bydleli a pracovali v paláci, přežil pouze jeden: mladý kuchtík, přesvědčený o tom, že za všechno může pohár, který těsně před zemětřesením upustil na podlahu. Z pocitu viny zešlélel a probodl si srdce, když stál na rynku Merykra v Dolním Městě, a jeho krev smáčela dlažbu na místě, kde nyní stál Šumař.

Sapér mhouřil modré oči a díval se, jak na druhé straně Merykry projíždějící oddíl Rudých čepelí nelítostně rozpráší dav lidí na všechny strany.

Šumař stál nehybně na posvátném dlažebním kameni s vybledlým pamětním nápisem, zahalený v tenkém hábitu z běleného lnu, s nasazenou kapucí, jak to nosili gralští divoši, a přemýšlel, jestli mohou davy nervózně přecházející kolem něj slyšet, jak mu prudce buší srdce. Proklínal se, že riskoval procházku starým městem, a pak proklel Kalama, že jejich odjezd odložil, dokud se nespojí s jedním ze svých starých agentů ve městě.

„*Mezla'ebdín!*“ zasyčel kdosi vedle něj.

Malazští psíci byl docela odpovídající překlad. Příslušníci Rudých čepelí se narodili v Sedmiměstí, a přesto odprísáhli naprostou věrnost císařovně. Coby vzácní – byť v této chvíli nevítaní – pragmatici v zemi plné fanatických snů se Rudé čepele právě pustily do nezávislých opatření proti stoupencům Dryžny, a to svým typickým způsobem: mečem a kopím.

Na ošlapaných kamenech rynku mezi rozházenými koši, štůčky látky a potravinami leželo půl tuctu nehybných obětí. Vedle těla ženy u vyschlé kašny dřepěla dvě děvčátka. Zeď opodál zdobily šmouhy od krve. O pár ulic dál se rozezněly poplašné zvony erlitanské gardy a městskou pěst právě zpravili o tom, že Rudé čepele opět pohrdly její neschopnou vládou.

Divocí jezdcí pokračovali ve své improvizaci, na hlavní ulici vedoucí z rynku pobíjeli bez rozdílu všechny a brzy se ztratili z dohledu. Na těla padlých se okamžitě vrhli žebráci a zloději, i když se tu ještě rozléhalo kvílení. Obě děvčátka sbalil hrbatý pasák a odkulhal s nimi z dohledu.

Když Šumař před chvílí vstoupil na rynek, málem skončil s rozraženou lebkou, neboť se útočícím Rudým čepelím připlétl do cesty. Díky vojáckým zkušenostem se vrhl před koně, takže válečník musel seknout doleva na stranu, kde držel štít, a sapér se tak sehnul pod

svištící zbraní a dostal se mimo dosah. Jezdec se ho nenamáhal pronásledovat a raději připravil o hlavu dalšího nešťastného měšťana, ženu zoufale táhnoucí dvě děti koním z cesty.

Šumař se otřepal a tiše zaklel. Protlačil se mezi lidmi a zamířil do uličky, v níž zmizel pasák. Vysoké budovy po obou stranách vrhaly do uličky stín. Z hniječích jídel a jakési mrtvoly stoupal odpudivý zápach. Když Šumař opatrně vstoupil, v dohledu nikdo nebyl. Sapér dorazil k zadnímu průchodu mezi dvěma zídkami, stěží dost širokému, aby tudý prošla mula, a do půli lýtek zasypanému suchými palmovými listy. Za každou zídkou byla zahrada a vějíře listů vysokých palem se proplétaly a ve výšce dvaceti stop vytvářely hotový baldachýn. O třicet kroků dál průchod slepě končil a tam se krčil pasák, mladší dívku tiskl k zemi a druhou holčičku držel u zdi a snažil se rozvázat jí kamaše.

Když uslyšel Šumařovy kroky na suchém listí, pasák otočil hlavu. Měl bílou pleť lidí ze Skrae a ve vědoucím úsměvu předvedl zčernalé zuby. „Grale, za půl jakatu je tvoje, jakmile ji přeříznu. Ta druhá tě bude stát víc, poněvadž je mladší.“

Šumař k němu došel. „Kupuju,“ prohlásil. „Udělám manželky. Dva jakaty.“

Pasák si odfrkl. „Za týden vydělám dvakrát tolik. Šestnáct jakatů.“

Šumař vytáhl dlouhý gralský nůž, který si před hodinou koupil, a přitiskl ostří pasákovi na krk. „Dva jakaty a moje milosrdenství, simharale.“

„Platí, Grale,“ zachrčel pasák s vytřeštěnými očima. „Platí, na toho s kápí!“

Šumař vytáhl dvě mince a hodil je do listí, pak couvl. „Vezmu si je hned.“

Simharal padl na kolena a hrabal se v listí. „Vezmi si je, Grale, jen si je vem.“

Šumař zabručel, vrátil nůž do pochvy a popadl dívky, každou rukou jednu. Obrátil se zády k pasákovi a zamířil do uličky. Nebylo pravděpodobné, že by se muž pokusil o nějakou zradu. Gralští domorodci často prosili o urážky, aby měli důvod ke své oblíbené činnosti: pomstě. A každý věděl, že připlížit se k některému z nich ze zradu je zhola nemožné, takže se o to nikdo ani nepokoušel. Přesto byl Šumař vděčný za koberec suchého listí mezi ním a pasákem.

Vyšel z uličky. Dívky mu v podpaždí visely jako hadrové panenky, stále byly v šoku. Podíval se na tu starší. Devět, nejvýš deset let, vzhlížela k němu vykulenýma tmavýma očima. „Všechno je v pořádku,“ utěšil ji. „Když tě postavím na zem, dokážeš jít? Ukážeš mi, kde bydlíte?“

Za okamžik kývla.

Dorazili k jednomu z těch krivolakých průchodů, které v Dolním Městě vydávali za ulice, a Šumař postavil dívku na zem a druhou vzal do náručí – zdálo se, že usnula. Starší holčička se ho okamžitě chytila za hábit, aby se jí v davu neztratil, a táhla ho pryč.

„Domů?“ zeptal se Šumař.

„Domů,“ odpověděla.

Po deseti minutách se dostali mimo tržnice a vstoupili do klidnější sídelní čtvrti. Domy tu byly skromné, ale čisté. Dívka Šumaře dovedla k boční ulici. Tam je obklopily křičící děti. Vzápětí ze zahradní branky vyběhli tři ozbrojení muži. Děti se rozprchly na všechny strany, umlkly a jen se dívaly, muži Šumaři začali mávat pod nosem tulvary.

„Nahal Gral,“ zavrčel Šumař. „Ženu zabila Rudá čepel. Simharal vzal tyhle dvě. Já je koupil. Nedotknuté. Tři jakaty.“

„Dva,“ opravil ho jeden z mužů a plivl Šumařovi pod nohy. „Toho simharala jsme našli.“

„Dva na koupi. Jeden za dopravu. Nepoškozené. Tři.“ Ošklivě se usmál. „Slušná cena, nízká za gralskou čest. Nízká za gralskou ochranu.“

Za Šumařem promluvil čtvrtý muž. „Zaplaťte mu, pitomci. Ani sto zlatých jakatů by nebylo dost. Chůva a děti byly pod vaší ochranou, ale když přišly Rudé čepele, utekli jste. Kdyby tenhle Gral na děti nenarazil a nekoupil je, už by byly poškozené. Zaplaťte tomu Gralovi z milosti královny snů a navěky žehňte jemu a jeho rodině.“ Muž pomalu došel před sapéra. Měl zbroj soukromé stráže s kapitánskými odznaky. Na hubené tváři měl jizvu ve tvaru sekery, značící veterána od Y'Ghatan, a na hřbetech rukou jizvičky po spáleninách. Tvrdé oči upřel na Šumaře. „Žádám tvé jméno, Gale, abychom tě mohli vzpomenout ve svých modlitbách.“

Šumař zaváhal a nakonec kapitánovi sdělil své pravé jméno, jméno, s nímž se tak dávno narodil.

Když ho muž uslyšel, zamračil se, ale neříkal nic. Jeden strážný přistoupil s mincemi v dlani. Šumař podal spící holčičku kapitánovi. „Je špatné, že spí,“ poznamenal.

Prošedivělý veterán dítě něžně převzal. „Podívá se na ni domácí léčitel.“

Šumař se rozhlédl kolem sebe. Holčičky očividně patřily k bohaté a mocné rodině, nicméně obydlí v dohledu byla poměrně malá, domy menších kupců a řemeslníků.

„Pojíš s námi, Grale?“ zeptal se kapitán. „Dědeček těch dětí tě bude chtít vidět.“

Šumař byl zvědavý, a tak souhlasil. Kapitán ho dovedl k nízké boční brance v zahradní zdi. Tři strážní šli napřed a otevřeli. Dívka prošla první.

Branka se otevírala do překvapivě rozlehlé zahrady, kde byl vzduch chladný a vlhký díky neviditelnému potůčku vinoucímu se šřavnatým podrostem. Kameny vyložený chodníček vedl pod baldachýnem z větví starých ovocných stromů a ořešáků. Na druhé straně se zvedala vysoká zeď postavená pouze z kouřového skla. Na tabulkách se blyštěly duhové vzory s kapkami vody a kazy od minerálů. Šumař jaktěživ neviděl tolik skla na jednom místě. Ve zdi byly dveře z běleného plátna nataženého na tenkém železném rámu. Před nimi stál stařec v pomáčkaném oranžovém rouše. Tmavě okrovou barvu jeho pleti podtrhovala hříva bílých vlasů. Dívka se k němu rozběhla, aby ho objala, starý pán však upíral jantarové oči na Šumaře.

Sapér klesl na koleno. „Prosím o požehnání, poutníče duší,“ promluvil svým nejdrsnějším gralským přízvukem.

Tannoský mnich se rozesmál a znělo to, jako když se sype písek. „Nemůžu požehnat tomu, čím nejsi, pane,“ řekl tiše. „Ale prosím, připoj se ke mně a kapitánovi Turqovi při soukromém občerstvení. Jsem si jistý, že tady strážní dychtí znovu získat odvahu tím, že se tady na zahradě postarají o děti.“ Položil spící holčičce na čelo vráscitou ruku. „Selal se chrání svým vlastním způsobem. Kapitáne, sděl léčiteli, že ji zpátky na tento svět musí přivést jemně.“

Kapitán předal děvčátko jednomu ze strážných. „Slyšel jsi pána. Tak si pospěš.“

Obě děti vzali za plátěné dveře. Tannoský duchovní odvedl Šumaře a Turqu dovnitř stejnými dveřmi, ale pomaleji.

V pokoji se skleněnými stěnami stál nízký železný stůl a kolem něj byla rozestavena kožená křesílka, také nepřilíš vysoká. Na stole byly mísy s ovocem a chlazeným masem posypanými rudým kořením. Křišťálová karafa s bleď žlutým vínem byla otevřená, aby víno větralo. Vinná usazenina na dně karafy byla na dva prsty vysoká: poupata pouštních květů a mrtvolky bílých medonosných včel. Místnost prostupovala chladivá, sladká vůně vína.

Vnitřní dveře z pevného dřeva byly zasazené do mramorové zdi. V malých výklencích ve stěně hořely svíčky s plamínky rozličných barev. Míhotavé odrazy světýlek hypnoticky tančily na skle naproti.

Mnich se posadil a ukázal na další křesílka. „Prosím, posadte se. Překvapilo mě, že malazský špeh tolik ohrozil svůj převlek, aby zachránil dvě erlitanské děti. Hodláš teď vyždímat informace z rodiny přemožené vděkem?“

Šumař si shrnul kapuci z hlavy a povzdechl si. „Jsem Malažan,“ přiznal. „Ale ne špeh. Jsem převlečený, aby mě neodhalili... Malažani.“

Starý mnich nalil víno a podal sapérovi pohár. „Jsi voják.“

„To jsem.“

„Zběh?“

Šumař sebou trhl. „Ne dobrovolně. Císařovně se zlíbilo postavit mimo zákon můj pluk.“ Napil se sladkého květinového vína.

Kapitán Turqa zasyčel. „Palič mostů. Voják z Jednorukého houfce.“

„Jsi dobře informovaný, pane.“

Tannoský duchovní ukázal na mísy. „Prosím. Jestli po tolika letech válčení hledáš klidné místo, tak jsi udělal vážnou chybu, když jsi přišel do Sedmiměstí.“

„To mi došlo,“ povzdechl si Šumař a vzal si ovoce. „Proto taky doufám, že budu co nejrychleji na palubě lodi do Quon Tali.“

„Kansuská flotila opustila Erlitan,“ sdělil mu kapitán. „A dnes se na oceán vydává jen málokterý kupec. Vysoké daně –“

„A vyhlídka na bohatství, které přijde s občanskou válkou,“ dokončil Šumař a kývl. „Takže musím po svých, aspoň do Arenu.“

„Nemoudré,“ podotkl mnich.

„Já vím.“

Ale tannoský duchovní zavrtěl hlavou. „Nejenom kvůli blížící se válce. Cestou do Arenu musíš přejít Pan'potsun Odhan, obejít svatou